

 Minik Kalpler
Büyük Hayaller

Bu kitap, İstanbul İli Milli Eğitim Müdürlüğü tarafından düzenlenen “Geleceğin Yazarları” projesi kapsamında Hacı İlbey İlkokulu tarafından hazırlanmıştır.

HACI İLBEY İLKOKULU

Okul Müdürü: Rıza GEREM

Sorumlu Müdür Yardımcısı: Birsen BOSTANCI KİRPİ

Okul Proje Koordinatörü: Oya ÖZER (Sınıf öğretmeni)

Komisyon: Berkan Can KARA (Okul Psikolojik Danışmanı)

Nilgün ATİK (Sınıf öğretmeni)

Fatma PEHLİVAN (Sınıf öğretmeni)

Bayrampaşa/İstanbul

Nisan/2024

İÇİNDEKİLER

BULUTLARA YOLCULUK.....	1
DENİZ İLE KEDİCİK.....	3
KÖPEK BALIĞI KOTİ.....	4
LUNAPARK MACERASI.....	5
ÇOCUKLARDA KİTAP SEVGİSİ.....	6
8 İLE 9 GİBİ AYRILAMAYIZ	8
AHMET'İN FUTBOL SEVDASI	9
ÇANAKKALE	10
PERİLİ KÖŞKÜN GİZEMİ	11
DEĞERLİ ÇOCUK	14
MİNİK BİR MACERA.....	16
YAZIYORUM... HAYAL GÜCÜ İLE HER ŞEY MÜMKÜN! (1)	18
YAZIYORUM... HAYAL GÜCÜ İLE HER ŞEY MÜMKÜN! (2)	19
ÖĞRETMENİM.....	21
ASYA'NIN MASALI.....	22
BABAM SİHİRBAZ	25
YILDIZLARA YOLCULUK.....	26
İSTİKBAL GÖKLERDE	28
ÇOCUK SEVGİSİ	29
ÇOCUK	30
RENKLER.....	31
BASKET VE BEN	32
KARDAN HAYATLAR	33
SEVGİLİ ÖRÜMCEK.....	36
HOŞGELDİN KAR	37
ZAPZUNA	39
ASEL'İN MACERASI	41
BÜYÜK AYI EĞLENCE PARKINDA	42
YİĞİT'İN MACERASI	43
AYI KUKİ'NİN KOMİK ANISI.....	44
BÜYÜK AYININ ÇÖLDEKİ MACERASI	45
DÜNYAMIZ AĞLIYOR	46
MEYVELERİN DÜNYASI	47

FARKLILIK	48
MERT'İN UNUTULMAZ KAHRAMANLIĞI	49
KUZEY	51
AİLE SEVGİSİ	53
AYI DAĞA ÇIKTI	54
VATAN İÇİN	55
ANNE SEVGİSİ	56
KURNAZ TİLKİ	57
SİHİRLİ BİLEKLİK	58
YAYLADA BİR GÜN	59
BİLGİLENDİRİCİ AFİŞ	60
TEKNOLOJİK YIL	61
GÜZEL BİR KİTAP	62
UZAYA YOLCULUK	64
TOM DAVID	65
KAPLAN LOVRA	70

BULUTLARA YOLCULUK

Güzel bir yaz günüydü. Güneş pırıl pırıl parlıyordu. Fakat arabamız çalışmadığı için tatile gidemedik. Bu duruma da canım çok sıkılıyordu. Oysaki kardeşim hep bir oyun buluyordu. Ama benim aklıma hiçbir şey gelmiyordu.

Camdan bakarken bahçede bir ışık gördüm. Hemen bahçeye koştum. Bu pırıl pırıl parlayan güzel bir periydi. Birlikte bulutlara çıktık. İlk önce bir gökkuşağı deresi gördüm. Birazcık gökkuşağı suyu içtikten sonra yolumuza devam ettik. Biraz ilerledikten sonra sonunda gökkuşağını gördük. Birkaç kez gökkuşağının üzerinden kaydım ve bulutların üzerine düştüm. O kadar eğlenceliydi ki anlatamam. Sonra, perinin buluttan yapılmış sarayına gittik. Saray o kadar güzeldi ki hayatımda böyle bir şey görmemiştim. Periyle biraz yemek yedikten sonra çeşit çeşit oyunlar oynadık.

Artık çok geç olmuştu ve eve dönmem gerekiyordu. Eve gitmek için yola çıktım. Biraz ilerledikten sonra yumuşacık bir bulut gördüm. Buluta uzandım, o kadar rahattı ki uyuyakalmışım. Sonra tatlı bir ses duydum, gözlerimi açtım. Bu tatlı sesin sahibi annemdi. Hemen anneme rüyamı anlatmaya başladım...

Nazenin İMEN

DENİZ İLE KEDİCİK

Küçük bir kasabada Deniz adında küçük bir kız varmış. Deniz içine kapanık, hayvanları hiç sevmeyen bir kızmış. Arkadaşlarıyla hiç anlaşamamış. En sevdiği arkadaşı da dedesiymiş. Dedesi bir marangozmuş.

Deniz bir okul çıkışı parka gitmiş. Arkadaşlarıyla oynamamış ve gidip salıncağa oturmuş. Sağına soluna bakmış ve parkın girişinde bir şey görmüş ama ne olduğunu anlamamış ve parkın girişine gitmiş. Tatlı bir kedicik görmüş. Ama bu kedicikte bir sıkıntı varmış. Meğer kedicinin ayağı sakatmış.

“Aman boşver” demiş. Tam giderken kedicige acımış ve ona yardım etmeye karar vermiş.

Dedesinin dükkanına gitmiş ve olanları dedesine anlatmış. Dedesi “onu veterinerine götürelim” demiş ve veterinerine gitmişler. Veteriner; “bir araba kedinin ayağını ezmiş ve artık ayağını kullanamaz” demiş. Veteriner bunları söyledikten sonra Deniz ve dedesi çok üzölmüşler. Marangoz dükkanına geri dönmüşler. Deniz çok düşünmüş ve “kediye nasıl yardım edebilirim?” demiş.

Bu düşüncenin yorgunluğuyla televizyonu açmış ve belgesel izlemeye karar vermiş. Sokak hayvanlarına yapılan yürüteci görmüş, hemen dedesine göstermiş ve yapmaya koyulmuşlar. Yürüteç bittiğinde hemen kediye takmışlar ve kedicik artık yürüyebiliyormuş.

O günden sonra Deniz ve kedicik çok iyi arkadaş olmuşlar.

Siz siz olun, asla hayvanlara zarar vermeyin!

Zeynep Gökçe KOZAN

KÖPEK BALIĞI KOTİ

Bir varmış, bir yokmuş... Evvel zaman içinde, kalbur saman içinde bir köpek balığı varmış. Adı Koti'ymiş. Koti'den köpek balıklar hariç, tüm balıklar korkarmış. Çünkü, sipsivri dişleri varmış. Aslında hiç kimseye zarar vermezmiş.

Koti, bir yaz sabahı uyanmış. Bir de ne görsün! Her yer çöp içindeymiş. Çöpçü balığı, çöpleri temizlerken çok yoruluyormuş. Bunu gören Koti yardım etmeye karar vermiş. Sonra köpek balığı Koti, çöpçü balığına yardım etmiş. Birlikte bütün çöpleri toplamışlar. Ve Koti'nin kimseye zarar vermeyeceğini anlamışlar.

Bir gün sonra, Koti ve balık arkadaşları parka gitmişler. Parkta kaydırağa, salıncağa ve tahterevalliye binmişler. Çok eğlenceli vakit geçirmişler. Günler, haftalar, aylar geçmiş. Koti'nin doğum günü gelmiş. Koti doğum gününe çok güzel hazırlanmış. Doğum gününe çeşit çeşit balık arkadaşları gelmiş. Eğlenmeye başlamışlar. İşte tam o sırada balık avcıları gelmiş. Oltalarını atmışlar ve Koti oltaya takılıvermiş. Bunu gören çöpçü balığı, "Eyvah! Koti oltaya takıldı. Hemen Koti'yi kurtarmamız gerek" demiş. Bütün balıklar el birliğiyle kurtarmaya çalışmışlar. Ve sonunda Koti'yi kurtarmışlar. Koti arkadaşlarına kavuştuğu için çok mutlu olmuş. "Arkadaşlık ne güzel şey" demiş. Ve bu masal mutlulukla bitmiş.

Siz siz olun, arkadaşlarınızın kıymetini bilin ve çevrenizi kirletmeyin.

Hiranur COŞKUN

LUNAPARK MACERASI

Bir varmış, bir yokmuş... Evvel zaman içinde, üç yakın arkadaş varmış. Papağan Maviş, Baykuş Gogo ve Karga Geveze. Üçü de kendi özellikleriyle övünür, birbirlerine hava atarlarmış.

Karga Geveze:

"Benim sesim çok güzel, bir şarkı söylerim herkes bayılır," dermiş.

Baykuş Gogo:

"Ben gece kuşuyum, karanlıktan veya ürpertici şeylerden korkmam," dermiş.

Papağan Maviş:

"Ben gökyüzünde uçarım, yüksekten hiç korkmam," dermiş.

Bir gün bu üç arkadaş lunaparka gitmeye karar vermiştir. Hepsinin içinde bir korku varmış, ama birbirlerine hiç çaktırmıyorlarmış. İlk önce elma kurduna binmeye karar vermişler. Tabi bizim Karga Geveze hiç durur mu?... Başlamış şarkı söylemeye...

"Gak gak, sende kalk, gak, gak, gak, gak, sende kalk."

Lunaparktaki bütün hayvanlar kulaklarını kapatıp kaçmaya başlamışlar. Karga Geveze çok utanmış. Sıra gelmiş korku tüneline. Bizim Baykuş Gogo arkadaşlarının ortasına oturmuş. Korkudan tir tir titriyormuş. Cebinden çıkardığı el feneriyle tüneli aydınlatmaya çalışmış. Sonunda Baykuş Gogo da çok utanmış. Sıra dönme dolaba gelmiş. Bizim Papağan Maviş yükseklerden korkmazmış hani... Dönme dolapta en tepeye çıkınca parktaki bütün hayvanların üzerine kusmuş. Papağan Maviş'te söylediği gibi korkusuz değilmiş.

Bugünden sonra üç arkadaş birbirlerine dürüst olup, yalan söylememeye karar vermişler.

Miray KÖROĞLU

ÇOCUKLARDA KİTAP SEVGİSİ

-Merhaba ben Elif

-Merhaba ben de Erdem

-Biz iki arkadaş kitaba olan sevgimizi paylaşmak istiyoruz.

İki arkadaş kitaplarla ilgili araştırma yapıp çevresindeki çocuklara nasıl kitap okumayı sevdirebilirler, diye düşündüler. Öncelikle çocuklarda kitap okumanın faydalarını araştırıyorlardı.

Araştırma sonucu;

*Çocuğun düşünceleri değişecektir,

*Değişik konulara yönelmesine yardımcı olacaktır,

*Yaratıcı yazılar yazmaya başlayacaktır,

*Çocuk kitap okuyunca mutlu olacaktır,

*Eğlenceli araç gibi görmeye başlayacaktır,

*Kelime sayıları artacaktır,

*Stresini kontrol edebilecektir,

*Gece okuduğu zaman rahatça uyuyabilecektir,

*Duygularını ifade edebilecektir,

*Daha hızlı düşünebilme yeteneğine sahip olacaktır.

Buna benzer birçok faydaları bulunduğunu araştıran Elif ile Erdem daha heyecanlı bilgiler topluyorlar. Ne gibi kitaplar vardır diye tüm kitapçılara, kütüphanelere giderek kitap isimlerine bakıyorlar. Elif ile Erdem bol bol kitap okuyorlar.

Aradan birkaç yıl geçtikten sonra projelerini gerçekleştirmek için ailelerinden destek isterler. Aileleri çocuklarda kitap sevgisini aşılama için ne yapmak istediklerini sorarlar? Elif ile Erdem çocuklar için kitap okumanın

faydaları ile ilgili kitap yazmak istiyoruz, dediler. Sonra aileler biz sizi destekliyoruz, siz yazın matbaada basımını biz yaptıracağız, dediler.

Elif ile Erdem buluşup uzun bir zaman içerisinde kitaba yazılacakları yazıp düzenlediler.

Ailelerine

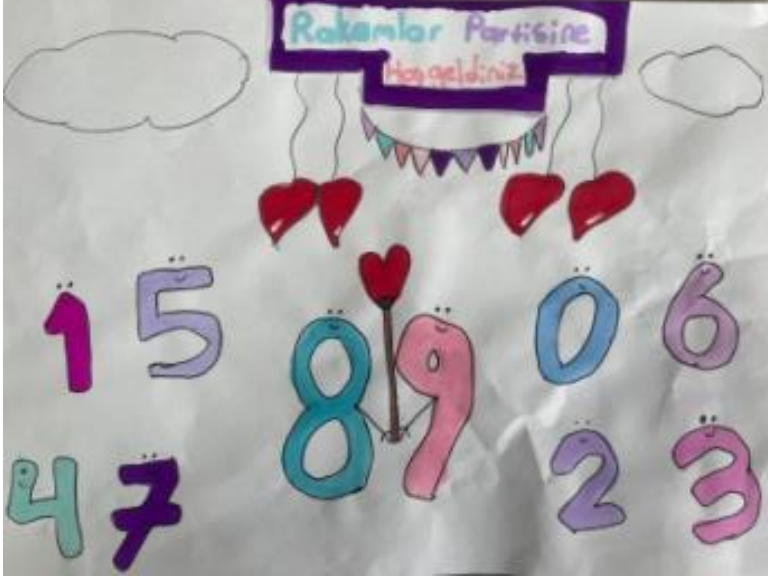
çalışmalarının bittiğini hazır olduklarını söylediler. Elif ile Erdem ve aile bireyleri matbaaya gittiler, orada kitap şeklinde maket gibi kitapçık olmasını, ön kapağında çocuklar, kalpler ve kitap resimleri konulmasını istediler.

Belli bir süre içinde kitapları basıldı. Elif ile Erdem okul önlerinde, parklarda hazırladıkları kitapları herkese dağıtıyorlardı. Daha sonra haberlere çıktılar ve tüm ülkede ‘ÇOCUKLARDA KİTAP SEVGİSİ’ kitapçığı yayılmaya başlamıştı. Bu haberler sayesinde herkesin dikkatini çektiği için tüm çocuklar kitaplara merak sarmışlardı.

Elif ile Erdem vermiş oldukları emeklerinin karşılığını gördükleri için mutlu olmuşlardır. Aileleri Elif ve Erdem ile gurur duymuşlardır.

Almina SOYSAL

8 İLE 9 GİBİ AYRILAMAYIZ

Bir 8 bir de 9 varmış. 9, 8' e hep hava atarmış. "Ben senden daha büyüğüm" dermiş. 8 buna çok üzülürmüş. Bizim 9 çok kibirliymiş, 8 de çok masummuş. 9, 8'e hep kibirli ve kötü davranırmış ama bunlara rağmen 8, 9' a hep iyi ve hoşgörülü

davranırmış. Rakamlar partisi gelmiş çatmış. Tabii bizim 9' da partiye geliyormuş ama bilmediği bir şey varmış. Partiye arkadaşsız girmek yasakmış. 0' dan 8' e kadar kimse 9' un davranışlarından hoşlanmıyormuş. Tabii bunun yüzünden 9 partiye girememiş. 9 çok üzülmüş ama 8 anlamasın diye elinden gelen her bir şeyi yapıyormuş ama 8 çok zeki olduğu için hemen durumu anlamış, yardım etmek istememiş çünkü 9' un hatasını anlamasını istiyormuş. Kapı deliğinden bakan 9 çok üzülüyormuş ve ağlamaya başlamış. Bu arada 6 ile 7, 8' i yanlarına almışlar ve parti başlamış. Sonra 8, 9' a bir ceza vermek istiyormuş fakat 9 bir şekilde içeri girmiş bile. Herkes şok olmuş. Sonra 9 herkese, kendini bir daha kibirli hissetmeyeceğine dair söz vermiş.

Masal da burada bitmiş.

Zeynep CAN

AHMET'İN FUTBOL SEVDASI

Ahmet sekiz yaşındaydı. Futbolu çok seviyordu. Babası ona krampon bile almıştı. En sevdiği futbolcu Cristiano Ronaldo JR'dı. Büyüyünce büyük bir futbol yıldızı olmak istiyordu. Ama kış olduğu için babası futbol kulübüne onu yazdıramıyordu. Yaz gelince babası onu yazdıracağına söz verdi. Ahmet buna çok üzülmüştü çünkü yazda daha çok vardı. Ama pes etmeyecekti.

Evde bile çok çalıştı, yılmadı, kendine güveni çoktu ve yaz gelmişti. Babasının onu yazdırmasına son bir gün kalmıştı ve o heyecanlı gün gelmişti. Ahmet ile babası yola çıktılar. Kulübe gelmişlerdi. Ahmet'in babası sonunda Ahmet'i kulübe yazdırmıştı. Ve çok mutlu olmuştu. Aradan bir ay geçti, artık çok güzel oynuyordu. Günler ve aylar geçtikçe daha iyi oynuyordu.

Aradan yıllar geçmişti. Ahmet çok büyümüştü ve hayalini gerçekleştirmişti. Sonunda büyük bir futbol yıldızı olmuş ve adını altın harflerle yazdırmıştı.

Halit Ziya YEŞİL

ÇANAKKALE

Bu savaş kolay kazanılmadı,

Binlerce çiçek soldu.

O kadar ana baba,

Gözyaşlarına boğuldu.

Hey ÇANAKKALE!

Canım benim.

Milletimin gözbebeği,

Canımdır o benim.

Artık yeter dedik!

O bizim Çanakkale'miz.

Onu bizden alamazsınız,

O bizim canımız.

Zeynep CAN

PERİLİ KÖŞKÜN GİZEMİ

Ayşe, Ahmet, Efe çok iyi arkadaşlıklar. Bir sabah evlerinin yakınındaki Perili Köşk diye anılan yerde buluşmaya karar verdiler.

(Perili Köşke girerler.)

Perili Köşke girer girmez huhu! diye bir ses duydular.

Efe:

- Niye burası bu kadar ürkünç?

(Ve bir anda kapı kapanır.)

Hepsi korkuyla birbirlerine baktılar. Koşa koşa üst kata çıktılar ve karşılarında ne gördüler? Bir hayalet! Aaaaa!!! diye bağırıp etrafa dağıldılar. Koşa koşa merdivenlerden indiler ve tuvalete girdiler.

Ahmet:

- Gelin hayalete bir tuzak kuralım. Bir tane ip bağlayalım.

Ayşe:

- Bana bir taş bul Efe.

Efe:

- Tamam, al.

(Ve tuzağı hazırlarlar.)

Ama hayalet anlar onların tuzak hazırladığını ve Efe'yi tek başına görüp onu Perili Köşk'ün hapsine atar.

Efe:

-Hey hayalet! Ben bir suç işlemedim.

Hayalet:

-.....

Bu arada Ahmet:

- Efe nerede?
- Hakikaten nerede? Onu bulmalıyız.

(İki arkadaş Ahmet'i aramaya çıkarlar.)

Ahmet:

- Aaaaa! Efe hapiste.

Ayşe:

- Seni kim buraya attı Efe?

Efe:

- Hayalet attı.

(Ahmet düşünür.)

Ahmet:

- Bizim korkumuz varsa onun da korkusu vardır.

Ayşe:

- Doğru ya. Hemen bir plan yapalım.

(Ve iki arkadaş bir duvarın arkasına saklanırlar.)

Hayalet onlara doğru yaklaşırken Ayşe ile Ahmet beklemişler. Hayalet Ayşe ve Ahmet'in olduğu duvarı geçerken "böööö" diye bağırılmışlar.

Hayalet "Aaaaaa!" diye bağırılmış ve yere düşmüş.

Ahmet ile Ayşe hemen hayaletin maskesini çıkarmışlar. Ve ne görmüşler? Aslında hayalet Ufuk'muş.

(Ayşe ile Ahmet gülüyorlar.)

Efe:

- Ben bir şey kaçırdım mı?

Ahmet:

- Yalnızca bizim hayaletle tanıştık. Seni de tanıştıırız.

Efe'yi kurtarıp her şeyi Efe'ye anlatmışlar. Dört arkadaş güzelce eğlenmişler ve hikâye de böyle bitmiş.

Ahmet Deniz ÜREN

DEĞERLİ ÇOCUK

Bir varmış bir yokmuş. Bir zamanlar yemyeşil ülkenin birinde bir çocuk yaşarmış. Yeşil ülkeli güzel kızın ismi Çiçekmiş. Ülkedeki herkes Çiçek'i çok severmiş. Çiçek'i diğer çocuklardan ayıran bazı özellikleri varmış. Toprakтан tohum çıkartıp yeşil ülkenin rengârenk çiçekler ile süslenmesini sağlarmış.

Yeşil ülke ne kadar güzel ise komşuları çamur ülke o kadar kötüymüş. Çamur ülkede yaşayan kötü kalpli cadı ülkesine hiç bakmaz, bataklıklarda yaşarmış. Yeşil ülkeden nefret edermiş en çok da Çiçek'ten.

Kötü kalpli cadı bir gün gizli gizli Çiçek' in ülkesine gitmiş onu kandırıp büyülemiş. Artık Çiçek'in tohum bulup çiçek açtırma gücü yok olmuş onun yerine yanına yaklaştığı tüm çiçekler solup yok oluyormuş. Çiçek çok üzölmüş. Yıllar yıllar geçmiş o güzelim yeşil ülke hiç çiçeğin olmadığı bir yere dönüşmüş.

Uzun yıllar sonra yoldan geçen bir Prens, Çiçek'i görmüş onun ve ülkesinin haline çok üzölmüş.

Çiçek'e yardım etmeye karar vermiş. Çamur ülkeye doğru birlikte yola çıkmışlar. Hava çok sıcakmış, kıştan kalan buzlar erimeye başlamış koca bir buz Prens ve Çiçek'in üzerine tam düşecekken Prens, Çiçek'i kurtarmış.

Sonunda kötü kalpli cadının ülkesine varmışlar pis kokulu bir çamur dağında yaşayan cadı Çiçek'i karşısında görünce şaşırılmış.

-Yine mi sen! Senden kurtulduğumu sanıyordum, buraya nasıl geldin? demiş.

Çiçek'i candan atmak isterken Çiçek birden uçmaya başlamış. Çiçek sadece yeşil ülkeli sıradan bir kız değilmiş aynı zamanda bir doğa perisiymiş.

Doğa perileri zor zamanlarda sihirli bir toz ile kötü kalplileri iyileştirebiliyormuş. Cadının üzerine sihirli tozunu üflemiş cadı birdenbire sevimli bir kıza dönüşmüş.

Prens bu duruma çok sevinmiş. Kötü kalp gidince Çiçek'e yapılan büyüde sona ermiş. Çiçek yine her yeri yemyeşil yapmış. Artık Çamur ülke diye bir yer kalmamış. Yeşil ülkede hep birlikte mutlu olarak yaşamışlar.

Mert KITKA

MİNİK BİR MACERA

Bir gün günlüğümü yazıyordum ki bir ses duydum. Bu annemin sesiydi.

Annem:

- Oğlum canım Kartal'ım şimdi kuzenlerine gidiyoruz.

Hemen hazırlandım ve kuzenlerimin oraya gittik. Üç tane kuzenim var. Birisi Muhammed Emir 7 yaşında. Benim en zeki kuzenim. Diğer kuzenimin adı Kayra. Çok komiktir kendisi. 18 yaşında, soğuk espriler ondan sorulur. Son ve en küçük kuzenimin adı Mehmet Mirza. 4,5 yaşında çok ağlıyor. Neyse yola çıkarken aklıma futbol kursum geldi. Anneme sordum.

-Anne futbol kursum ne oldu?

Annem:

-Daha çok erken, saat şu an 09.00. Ama futbol kursun 18.30 da başlayacak. Derken kuzenlerime geldik. Geldiğimde maç vardı. Türkiye - 2 ve Brezilya - 0 derken 3. golü atıyoruz ama bağırılardan insanların kulakları sağır oldu.

Ben:

Gooooool! diye bağırdım.

En büyük kuzen yani Kayra yanıma geldi.

Kayra:

Neden bağıryorsun kuzen? dedi

Ben:

Eee ne yapayım yani öf mü diyeyim! Dedim.

İstersen püf de! dedi.

Sonra en küçük kuzen Mirza ile oynadık. Birden saatime bakıp çıldırdım.

Anne! Anne! Saat 18.30 olmuş, dedim.

Hemen arabaya bindim. Ama o kadar aceleyle bindiğim için yanlışlıkla şoför koltuğuna oturmuşum. Sonunda futbol kursuna geldim. Annem de bana tezahürat yapıyordu.

Annem:

-Pas ver pas orta, orta hadi vur vur goooool!

Annem o kadar bağıırıyordu ki kulağım sağır oluyordu adeta. Ama golümü atıyorum.

Basketbol boy uzatan bir spor dalıdır. Ama voleybol, hentbol, mini golf ve basketbol dünyanın en zor spor dallarıdır. Neyse annem beni matematik evine yazdırdı. Matematik benim göbek adım. Ama bir tek litreleri bilemiyorum. 1 Aralık 2023'ü gösteriyor takvimler. O zaman benim doğum günüm 2 ay sonra gerçekleşecek. Takvimler 5 Şubat 2024'ü gösteriyor. Annem beni ödül olarak kocaman bir kitapçıya götürdü. Orada kendi paramla 36 kitap aldık. Doğum günü listem şu:

Doğum gününe gelenler:

Ayaz, Mira, Mina, Atlas, Çınar, Hilmi, Ahmet D., Eymen E ., Eymen Alp, Muhammed, Ali, İpek Ak ....en önemlisi!

2. BÖLÜM

Yaz ayına giriyoruz. Yeni tatil evimiz İzmir'de. İzmir'in denizi muhteşem. Ve son.

Poyraz COŞAR

YAZIYORUM... HAYAL GÜCÜ İLE HER ŞEY MÜMKÜN! (1)

Benim adım Mehmet Efe. Bu hikâyeyi okuyorsan bir sürü maceraya adım atmak üzeresin demektir. Unutma hayal gücü ile her şey mümkün. Şu anda okula gidiyorum. Hımm şurada görme

engelli abi var sanırım. Ona yardım etmek için güçlerimi mi kullansam! Eweet doğru duydunuz üstün güçler. Ben hayal gücümle herkesi iyileştirebilir, herkese yardım edebilir, her şeyi onarabilirim! Hikâyenin başında bu yüzden hayal gücü ile her şey mümkün demiştim.

Neyse biz hikayemize dönelim. Abiyi güçlerimle yeniden görebilir hale getirince saatime baktım. Ayyy! Öyle çok konuşmuşuz ki okula geç kalmışım. Üstün güçlerimle okula ışınlandım. Neyse ki son anda yetiştim. Zil çaldığında bu sefer evime daha doğrusu karargahıma ışınlandım! Veee kahramana bir görev bildirimi gelmiş. Yani bana. Bildirimi açıp okudum: Everest dağına tırman. Koca Yeti' yi alt et ve Ahmet Deniz'i kurtarıp evine ulaştır. Bu çok zorlu bir görevdi. Ama bu görevi tamamlamalıydım. Süper hidro anormal jetime atladım ve maceraya hazırdım. Everest dağı eksi kırk dereceydi! En kalın ve kurşun geçirmez kıyafetlerim ve en iyi eşyalarımınla jeti otopilota alıp, paraşütümü açıp jetten atladım. Şansa bakın! Hemen Everest'in zirvesine ayak bastım. Elektrik okumu çıkarıp Koca Yeti' yi alt edip Ahmet Deniz'i evine ışınlayıp, iyileştirip görevi tamamladım. İşte böyle. Umarım beğenmişsinizdir. Yeni serilerimizi kaçırmayın.

Görüşürüz!

YAZIYORUM... HAYAL GÜCÜ İLE HER ŞEY MÜMKÜN! (2)

Benim Adım Mehmet Efe. Birinci kitaptan hatırlarsınız adımları. Bu kitabı okuyup yepyeni bir maceraya adım atacaksınız. Hazırsanız başlayalım. Şimdi yatağımdan kalktım. Banyoya ışınlandım. Evet ışınlandım! Benim

bazı üstün güçlerim var! Bunlar: Hayal gücü ile herkesi iyileştirebilir, herkese yardım edebilir, her şeyi onarabilirim! Neyse kahvaltımı yaptım, hazırlandım okuluma gidiyorum. Daha doğrusu ışınlanıyorum. Zil çalıyor, karargahıma ışınlanıyorum. Ve bildirim geldi! Açıp okudum: Kozmik uzaya çık! Uzay zombilerinden kaç! Olduğun yerde bir ekip arkadaşını göreceksin adı Çınar. Uzay vampirlerine ulaş onları alt et! Uzun süre yürü. Onların patronuna ulaş! Onların patronu yarı uzay vampiri! Onu alt et! Ve Hilmi'yi kurtar! Bu aşırı zor bir görevdi! Ama tamamlamalıydım. Hayal gücümle bir uzay gemisi ortaya koydum. Aslında doğrudan ışınlanabilirdim. Ama o kadar uzağa ışınlanamıyorum. Gemiye bindim. Çalıştırmak aşırı zekâ gerektiriyordu. Neyse ki bende o zekâ var. Üç iki bir fırlat! Çaaatt! Hızlandırıcı roketler aşağıya düştü. Sonra Dünya dışına çıkınca geriye bir tek ana kapsül kaldı. Kısa süre sonra bir uzay gemisi gördüm. Bu bildirimdeki uzay gemisi olmalıydı. Gizlice içine park ettim! Sonra birinci odaya geçtim. Ses çıkarmamam gerekiyordu. Yoksa uzay zombileri tarafından yenebilirdim.

Çatırt! Basıyım diye uzay zombilerinin bıraktığı bir dal parçasına bastım. O anda karşıma çıktılar! Kısa bir manevra ile ikinci odaya geçtim: Oh! Kurtuldum. Ama öyle dememeliydim. Aniden uzay vampirleri etrafımı sardı. Tam pes edecekken Çınar kozmik bir uzay silahı ile tam yanı başımda bütün vampirleri yok etti. Birlikte ana odaya geçtik. Uzay zombilerinin ve uzay vampirlerinin patronu tam karşıımızdaydı! Neyse ki çok aptaldı! Dilimizi akıcı

konuşabılıyor. şöyle dedi: Size asla beni yok eden şeyin ultra mega silah olduğunu söylemeyeceğim! Ha ha ha haaa... O anda ne yapmamız gerektiğini anladık. Patronun etrafından arkasına geçtik. Oradan ultra mega silahı aldık ve patrona silahla vurduk. O anda patladı!!! Hilmi'yi ipinden çözdük. O zaman içimde bir ürperti hissettim. Ve sonra istediğim yere ışınlanabildiğimi fark ettim. Dünyaya ışınlandık ve mutlu mutlu yaşadık. İşte bu kadar. Hayal gücü ile her şey mümkün serisi ile eğlendin, keyiflendin. Umarım beğenmişsindir.

Görüşürüüüüz!

Mehmet Efe TURAN

ÖĞRETMENİM

Öğretmenim tut ellerimden,

Bilgim senin eserin.

Sen olmadan ne yaparım?

Ödenmez ki hiç emeğin.

Büyüyünce ülkeme,

Faydalı olacağım.

Bana kattığın değeri,

Dünyaya yayacağım.

Melek Beyza YÜREK

ASYA'NIN MASALI

Bir varmış bir yokmuş... Evvel zaman içinde kalbur saman içinde. Develer tellal iken, pireler berber iken. Ben annemin beşiğinde tıngır mıngır oynar iken...

Esrarengiz bir orman varmış. Asya bu ormanı çok merak edermiş. Ama bu ormana giriş yasakmış. Bir gün arkadaşı Nil ile birlikte plan yapmışlar. Gizlice gidip kimse anlamadan döneriz demişler. Onları duyan Ahmet, Ayaz, Talha ve Melek biz de geliyoruz, diye seslenmişler. Okul çıkışında düşmüşler orman yoluna.

Az gitmişler, uz gitmişler dere tepe düz gitmişler. Geri dönüp bir de bakmışlar ki... Köylerinin ışıkları görünmüyor. Ne kadar zaman geçmiş fark etmemişler.

Masal bu ya, karşılıklarına konuşan bir tavşan çıkmış ve onlara demiş ki;

-Çocuklar bizim ormanımızda ne işiniz var?

Asya hemen cevap vermiş;

-Biz bu ormanı çok merak ettik ve görmeye geldik.

Tavşan;

-Eyvah! İzin almadan buraya giriş yapmamalıydınız, diye bağırarak gitmiş.

Çocuklar bu duruma çok şaşırılmış. Hava bir yandan kararmaya başlamış.

Nil;

-Arkadaşlar ben eve dönmek istiyorum, demiş.

Ahmet;

-Ama nasıl olacak bu? Baksana her yer aynı ağaçlarla kaplı nasıl bulacağız biz şimdi yolumuzu?

Ayaz;

-Evimiz bu ormanın kuzeyinde kalıyor diye biliyorum, demiş.

Talha;

-İyi ama bizim bir pusulamız yok ki nasıl bilebiliriz yönümüzü, demiş.

Asya;

-Buldu! diye bağırması. Gökyüzüne bakın. İşte orada kutup yıldızı. Onu takip edersek kuzeye gitmiş oluruz.

Bu iyi arkadaşlar el ele tutuşmuşlar. Yıldızı takip etmeye başlamışlar. Bir süre sonra tavşanı görmüşler yine. Ama tavşan yerde yatıyormuş. Çocuklar hemen yardıma koşmuş.

-İyi misin? İyi misin? diye seslenmişler ama ses yok.

Asya annesinden daha önce öğrendiği ilk yardım bilgilerini hatırlamış hemen. Tavşanın ağzına bakmış. Bir de ne görsün? Tavşanın ağzında findık parçaları var. Temizlemiş ama olmamış. Hemen arkasına geçmiş ellerini karnına dolayıp bası yapmış. Bir anda tavşanın ağzından fırlayan findık tanesi Nil' in eline uçmuş. Bu komik duruma gülerken, tavşan da bir anda kendine gelmiş. Bu duruma çok sevinen çocuklar tavşana sarılmışlar. Masal bu ya, tavşan bir anda yok olmuş. Üzerlerinde uçan bir periye dönüşmüş. Çocuklar bu duruma çok şaşırılmış.

Peri;

-Çocuklar ben aslında bir tavşan değil, bir periyim. Siz izinsiz yasaklı ormana giriş yaptıktan sonra sizi takip ettim. Ama o kadar iyi kalpli ve yardımseversiniz ki tavşana birlik olup yardım ettiniz. Şimdi ben de sizlere yardım edeceğim. Dileyin benden ne dilerseniz, demiş.

Çocuklar hep bir ağızdan;

-Evimize dönmek istiyoruz, demiş.

Sabah horozların sesiyle uyanan çocuklar; hepsi bir rüyaymış diyerek çok sevinmişler. Birbirlerine de o günden sonra söz vermişler. Kurallara uyacağız ve hep iyi kalpli olacağız, diye.

Gökten üç elma düştü. Biri bu masalı okuyanlara, biri bana, biri de masal kahramanlarına...

Asya Naz AVCI

BABAM SİHİRBAZ

O gün salıydı. Babam beni uyandırdı, saat sekizi on geçiyordu, daha iki saat vardı. Hazırlanıp evden çıktık. Okula vardığımda montumu çıkarıp sırama oturdum. Yanıma Murat geldi.

Murat: Yanına oturabilir miyim? dedi.

Ben: Elbette oturabilirsin Murat, dedim.

Murat sevdiğim biriydi, birinci sınıftan beri hiç küsmedik. Üç yıldır birbirimizi tanıyorduk. Hatta bize geldikleri bile vardı. Murat ile benim doğum günlerimiz aynı gündü. 8 Mart 2015'de ben doğdum. 8 Mart 2015' de Murat doğmuş. Öğretmenimiz içeri girdi, derslerimiz çabucak bitmişti. Eve gittiğimizde akşam oldu, babam gelmişti. Babam bir şey dedi; ben aslında bir sihirbazım, bunu sizden dört yıldır sakladım ve bugün söylerim diye planladım. Biz çok şaşırmiştık. Babam o akşam bize küçük sihirbazlık gösterileri yapmıştı. O gece benim gecemdi çünkü benim doğum günümdü. O gün annemin bana yaptığı kocaman pastayı kestim ve afiyetle yedik. Sıra günün en güzel yerine gelmişti çünkü hediye zamanıydı. Babam masada rahat çalışabilmem için bir tane masa lambası almıştı. Annem de oynamam için bana iki tane oyuncak araba almıştı. Ablam ise benim hayvanları çok sevdiğimi bildiği için bana bir tane kuş almıştı.

Babamdan sihirbazlığın püf noktaları nelerdir onu öğrenmek istedim. Babam ise bana sihirbazlığın sadece göz yanıltması ve kandırmacadan ibaret olduğunu söyledi. Her ne kadar babamın gösterdiği birkaç sihirbazlık gösterisini başaramasam da üzülmedim. Çünkü babam "Unutma sevgili oğlum bu hayatta her insanın mutlaka başarabildiği şeyler vardır," dedi. Ben en iyi yaptığım işin ne olduğunu tabii ki biliyordum. Okuyup iyi bir insan olmak istiyordum.

Said Efe ÖZGÜNLÜ

YILDIZLARA YOLCULUK

Ülkenin tümünü heyecan sarmış, herkesin beklediği o gün gelmişti. Herkes uzaya gidecek ilk Türk'ü konuşuyor, tüm tv, radyo ve yayın kuruluşları onu anlatıyordu. Hatta canlı yayın yapıyorlardı. Bu kutlu günün heyecanını birlikte yaşamak için bu akşam Aybüke'nin dedesi onlara yemeğe gelmişti. Yemeklerini yedikten sonra sofranın toplanmasında Aybüke annesine yardım etti. Nihayet o an gelmişti. Nefesler tutulmuş ve geri sayım başlamıştı.

"10, 9, 8,.....,3,2,1,0 ateşle!"

Ülkede bir bayram havası yaşanıyordu. Tüm evlerden alkış sesleri geliyordu. Dedesi oturduğu koltuktan kalktı ve gelirken yanında getirdiği bir paketi Aybüke 'ye uzattı: "Güzel torunum bu senin için, eğer gerçekten istersen seni yıldızlara götürür, " dedi gülümseyerek. Aybüke paketi heyecanla açtı.

İçinden uzayla ilgili bir kitap çıktı.

"Aaa! Biliyor musun dedeciğim? Bu hafta öğretmenimiz, bizlere bu konuda ödev verdi," dedi.

"Biliyorum" dedi dedesi. "Annen harıl harıl araştırma yaptığından bahsetmişti".

Öğretmeni bu hafta uzayla ilgili araştırmalar yapıp, topladıkları bilgilerle sınıfta sunum yapmalarını istemişti.

Aybüke, o kadar çok kitap okumuş ve internet araştırmaları yapmıştı ki, nereden başlayacağını bilemiyordu.

Misafirler gittikten sonra, Aybüke hemen odasına gitti ve merakla kitabı okumaya başladı. Sayfaları okudukça merakı daha da çok arttı. Bir anda kendini kitabın üzerinde gökyüzüne doğru uçarken buldu. "Evet!" diye sevinçle bağırdı. "Dedem haklıymış beni yıldızlara götürüyor bu kitap!" dedi.

Önce bulutların içinden geçti. Sonra karanlık bir boşluk. Nerede olduğunu anlamak için tam ayağa kalkacakken neredeyse düşecekti. Kitabın sayfalarına sıkı sıkı tutundu. Daha sonra gökyüzü aydınlandı sanki bir ışık patlaması gibi

etrafı ışıl ışıl yıldızlarla kaplıydı. Bu görsel şölenin şaşkınlığı ile yine ayağa kalkmayı denedi tam düşecekken bu sefer bir yıldız elinden tuttu.

"Hoş geldin ben Zühre, seni bekliyorduk." dedi bir yıldız. Aybüke şaşkınlığını gizleyemedi ve meraklı gözlerle "Benim geleceğimi biliyor muydunuz? diye sordu.

"Evet "dedi Zühre. "Gerçekten merak eden herkese bizim kapımız hep açık," diye ekledi.

"Benim gibi gelen başkaları da oldu mu?" diye sordu Aybüke.

"Tabii, senin gibi gökyüzünü merak edip, misafirimiz olanlar oluyor ama herkes senin kadar şanslı değil, sen yıldızlar arasında dalgalanan bayrağını da göreceksin. " dedi Zühre göz kırparak.

Aybüke'nin göğsü kabarmış, bayrağı ile büyük gurur duyuyordu.

Aybüke ile Zühre gökyüzünde dolaşmaya başladılar. Yıldızlar, keşfedilmiş ve keşfedilmeyi bekleyen gezegenler ve daha niceleri...

Aybüke gördüğü her şeye büyük bir hayranlıkla bakıyor ve sorular soruyordu. Zühre, Aybüke'nin tüm sorularına içtenlikle cevaplar veriyordu. "Artık sunumumu nasıl yapacağımı biliyorum" dedi Aybüke. Eve dönme vakti gelmişti. Zühre'ye teşekkür edip, vedalaştı. alar saatin sesiyle gözlerini açtığında, odasında, yatağındaydı. Okula gitmeden önce tüm hazırlığını yaptı, hatta sunumunu 2 kıta şiir ile tamamladı.

Ayşe Melike ERSOY

İSTİKBAL GÖKLERDE

Birçok soru var dünyada

Belki cevapları uzayda

Cumhuriyetin 100. yaşında

İlk neferi gönderdik uzaya

Atam bize oldu pusula

Çevirdik başları semaya

Dalgalanıyor al bayrağım

Büyük bir gururla

Sunumunu öğretmeni ve arkadaşları çok beğenip, alkışladılar.

Aybüke çok mutluydu.

Kalbinden Zühre'ye teşekkür etti.

Ayşe Melike ERSOY

ÇOCUK SEVGİSİ

Geleceğimizin mimarisi,

Hayallerimizin resmi,

Anne babaların her gün doğan güneşi,

Bütün çocuklar geleceğimizin garantisi.

Evlerimizin bitmeyen neşesi,

Hayallerimizin en güzel köşesi,

Sevgisiyle iyileştirir bütün çocuklar bizi,

Varlığımızın tek temeli...

Sevginin en saf halidir çocuk.

Yalansız dolansız savunmasız,

Gülüşleri hiç solmasın.

Güneşimiz hiç batmasın.

Nisanur ÖZTÜRK

ÇOCUK

Bugün küçüğüm,

Yarın büyük,

Bugün öğrenciyim,

Yarın öğretmen.

Bugün öğreniyorum,

Yarın öğretiyorum,

Bugün okuyorum,

Yarın okutuyorum.

Şimdi,

Söyle bana,

Ne fark var,

Aramızda?

Zülal MURATLI

RENKLER

Renklerin ahengi dolaşır kalbimde.

Mor, mavi, kırmızı;

Sevginin, zarafetin, üstünlüğün,

En iyi anlatıcısıdır sadakatin.

Yeşil; doğa, barış, ferahlık,

Sarı; enerji, mutluluk, bilgelik,

Kırmızı; heyecan, tutku, cesaret,

Anlatır sana.

Eğer izlersen onları, hissedeceksin kalbinde

Duyarsın enerjilerini.

Sende hisset, düşün

Renklerin sevgi, sadakat, mutluluğunu.

Halime BİÇKİOĞLU

BASKET VE BEN

Basket benim hayatım.

Her basketi atarım.

Kimse karşıma çıkmasın!

Birlik, ikilik, üçlük,
Hocalarım sayesinde başarıyorum.

Pasımı alır, basketimi atarım.

Hocalarımı dinler çalışırım.
Her gün antrenmanımı yaparım.
Spor yapmak benim adım.

Arkadaşlarım beni destekler,
Başaracağıma güvenirler.
Günlerim hep güzel geçer.

Çınar İMİR

KARDAN HAYATLAR

Merhaba, ben Kars'ta yaşayan, çocuklar tarafından yapılan küçük bir kardan adamım. Biliyorum, Kars'ta çok kar olduğundan benim büyük olmam gerekirdi, ama ne yazık ki çocuklar beni küçük yapmak istedi. Sayelerinde diğer kardan adamlara alay konusu oluyorum. Ayrıca ilkbahar yaklaşıyor, kardan adamlar ve ben eriyeceğiz.

Bazen bunlarla ilgili üzücü konuşmalar duyuyorum:

-Bahar geliyor, hepimiz eriyeceğiz! Ühü ühü! -Çok sulu gözsün, su ile karları eriteceksin! Biz bu konuşmaları umursamıyormuş gibi yapsak da üzülüyoruz. Biliyoruz, bizi eriten Güneş. Herkes Güneş'e kötü ve kırıcı şeyler söylüyor. Ama ben Güneş'i seviyorum. Çok kibar. Sadece sıcak. Böyle herkesin Güneş'e kızdığı bir gün dayanamadım: Bu Güneş'in suçu değil, O Dünya'yı ısıtmak için yaratılmış. -Kardan Bücür, sus bakalım, bu seni ilgilendirmez. Yoksa seni Kardan Baba'ya şikayet ederiz. Bu dedikleri yüreğimi incitti. Kardan Baba bizden 10 metre kadar uzaktaydı. Hemen ona doğru koşmaya başladım. İki kardan adamda koşmaya başladı. Beni ittiler. Bende onları ittirdim. Onlar ise hızlanıp beni Kardan Baba'ya şikâyet ettiler. Kardan Baba kızdı ama kardan adamların doğru söylediğinden emin olamadı.

Bu yüzden Güneş'e sordu:

-Güneş, Kardan Adamlar doğru mu söylüyorlar?

-Hayır Kardan Baba, senin kızdığın Kardan Bücür adlı kardan adam, bana kötü şeyler söyleyenleri engellemeye çalıştı ama onu ittirdiler o da dayanamadı.

-O zaman... Kardan Bücür dışında bütün kardan adamlar cezalı, ceza ise... Sizi ateşe yaklaştıracam!

Herkes bu cezadan korkmuştu. Cansu adında bir insanın şömineli odasını kullandık. Ben haricinde bütün kardan adamlar sıraya girmişti. Herkes

korkuyordu. Kardan Baba sırasıyla herkesi şömineye yaklaştırıyordu. Bu da şekillerinin değişmesine neden oluyordu.

-Kolumun erimesini istemiyorum!

-Buruşuk olmak istemiyorum!

-Aman burnum düştü!

Bence Kardan Baba en iyisini yaptı, bir daha bu olay tekrarlanmadı. Ama çok kardan adam vardı, bitmesi uzun sürdü. Henüz kardan adam ateşe yaklaştırma işi bitmedi, beklerken buz gibi dondurma yiyorum. Öyle böyle derken odaya giren kardan kadınları gördüm. Kardan Anne her şeyi Kardan Baba'ya anlattı. Bizimkiyle aynı şey olmuştu, kardan kadınlar sıraya girip korkmaya başladılar.

-Onun gibi şişman olmayayım!

-Onun gibi saçlarım bozulmasın!

Sadece bir kardan kadın yanıma oturdu, biraz sohbet etme şansım oldu:

-Dondurma ister misin?

-Hayır, teşekkürler. Biraz sonra sıcakladığımız için dışarı çıktık. Sokakta kartopu oynadık, çok eğlendik. Sonra bütün kardan adamlar ve kadınlar Cansu'nun evinden çıktı. Hepsinin havuç burnu düşmüştü. Bazılarının ise gözü göbeğine düşmüştü. Ceza almayan kardan kadın ile birlikte onların hallerine güldük. O günden sonra o kardan kadınla sık sık görüşmeye başladım. Adının Kardan Yürek olduğunu öğrendim. Ama ne yazık ki bahar yaklaşıyor. Bizim de buradaki zamanımız doluyor. Bu nedenle kalan vaktimizi iyi değerlendirmeye çalışıyoruz. Üçümüz beraber sık sık sohbet ediyoruz. Kardan Yürek ile ben yavaş yavaş erimeye başladık. Bir gün Güneş bize üzgün ve keyifsiz bir şekilde seslendi:

-Merhaba, ne yazık ki bugün sizi tamamen eritmek zorundayım.

Bu duruma üzülsük de Kardan Yürek ile buharlaştık. Kardan Yürek ile seneye kardan kadın ve adamların yanına katılmak için çok heyecanlıydık.

İdil ŞEN

SEVGİLİ ÖRÜMCEK

Ayşe, ailesi ile birlikte köyde yaşıyordu. Şehirde evleri olmasına rağmen, annesi köyde çocukları ile birlikte doğa ile iç içe olmayı seviyordu. Ayşe sarı saçlı, mavi gözlü, hafif tombul, resim yapmayı seven, beş yaşında idi. Ablası Azra ise daha zayıf, uzun boylu, kumral, kitap kurdu bir kızdı. Beraber çok iyi vakit geçiriyorlardı. Erkenden horoz sesine uyanıyorlar, anneleri ile birlikte ahıra iniyor, inekleri sağmasını izliyorlardı. Onlar da tavukların kümesinden yumurtaları alıyorlardı. Bahçeden çilek koparıp yiyorlar, annesi yemek yaparken domates istese koparıp götürüyorlardı.

Doğa ile iç içe olmak, hayvanlarla birlikte eğlenmek onları mutlu ediyordu, fakat Ayşe örümcek korkusunu yenemiyordu. Ayşe bir gün kapının önünde örümceğin hızlıca yürüdüğünü gördü. Ayşe çok korkmuştu, bağırdı. Annesi hemen süpürgeyi getirdi, öldürecekti. Ablası; öldürmeyelim anneciğim, onun da ailesi vardır, üzülürler diye söyledi. Ayşe hiç öyle düşünmemişti. İçinden ya benim anneme de zarar verseler ben de üzülürdüm. Örümcek onlar düşünürken çoktan kaçmıştı.

Ayşe, hayvanların kendi doğasında mutlulukla yaşamasını istiyordu. Ayşe örümcek korkusunu yenmişti.

Elif Eda YILMAZ

HOŞGELDİN KAR

Minik Elif, aylardır en sevdiği mevsimin gelmesini bekliyordu. Sonunda zamanın ilk karı yağmaya başlamıştı. Elif kar topu oynamak için can atıyordu. Fakat annesi artık yatağına yatıp uyumasını ve yarın okulunun olduğunu söylüyordu. Elif'in her gece uyuduğu saat geldiyse de uykusu hiç gelmemişti. Akli fikri dışarıda yağan kar tanelerindeydi. Yatağında dönüp duruyordu. Yarın okul bahçesinde arkadaşlarıyla birlikte yapacağı dev kardan adamı düşünüyordu. Uykuya dalmak için bir sürü şey düşündü. Yatağından kalkıp penceresinden dışarıya bakarken acaba bu kadar çok kar tanesini gökyüzünden aşağı kim atıyordu? Bu oldukça yorucu olmalıydı diye düşündü. Yatağına döndüğünde bu düşünceyle uyuyuverdi.

O gece rüyasında bembeyaz bir gökyüzünde milyonlarca kar tanesi gördü. Kar tanelerinin arasında Elif kendini çok büyümüş gördü. Kollarının iki yanına kar tanelerini doldurup aşağı atıyordu. Hem çok eğlenip hem de çok yoruluyordu. Bu kadar eğlenceli bir işte çalışmak bile ne kadar zormuş diye söyleniyordu rüyasında...

Gecenin bir yarısında Elif uykusundan uyandı. Ohhh be rüyaymış deyip sevindi. Baş ucunda duran suyundan bir yudum aldı. Dışarı baktı... Kar yağışı hala devam ediyordu. İşte tam o sırada Elif dışarıdan bir kedi sesi duydu. Hızlıca odasından çıkıp kapının önünde bulduğu kediyi odasına aldı. Yavru bir kediydi bu küçükcüktü. Masmavi gözleri ve duman rengi tüyleri vardı. Elif ona hemen kalın bir battaniyeden yumuşacık bir yatak yaptı. Üzerini örttü. Sessizce mutfığa gidip ona bir tas süt ve su getirdi. Kedicik çok huzurlu gözüküyordu. Hemen uykuya dalmıştı, ısınmıştı minik kedicik.

Ertesi sabah Elif'in annesi erkenden kalkmış, güzel bir kahvaltı hazırlamıştı. Evdekileri uyandıracak ve bu güzel sabahın tadını çıkaracaklardı. Önce Elif'i uyandıracaktı. Çünkü Elif'i uyandırmak oldukça zordu. Annesi

Elif'in odasının kapısını açtı. Birde ne görsün? Yerde uyuyan minicik bir kediciik vardı.

Annesi Elif'e kızmalı mıydı? Yoksa bu yavru kediyi sahiplenmeliler miydi? Bilemedi. Elif'i uyandırdı ve dün gece neler olduğunu sordu. Elif'te önce rüyasını sonra yavru kedinin sesini duyduğunu annesine anlattı. Annesinin de Elif'e söyleyecekleri vardı. Önce okulların kar yağışı nedeniyle tatil olduğunu söyledi sonra istersen bu kedi hep bizimle kalabilir dedi. Ama bunun için annesinin bir şartı vardı. Kedinin bütün sorumluluğu Elif'te olacaktı. Bunu duyan Elif sevinçten havalara uçtu. Annesine kocaman sarıldı ve öptü. Bu seslere kediciikte uyanmıştı. Elif, kediciğe dönerek aramıza hoş geldin "Kar" dedi.

Annesi Kar mı? diye sorduğunda evet adı "Kar" olsun dedi. Karlı bir gecede girdi hayatıma bu kediciik dedi. Başka isim düşünmemize gerek yok diye de ekledi. Annesi Elif'in bu fikrini ve ismi çok beğendi.

Kar'ı kucaklarına alıp sevdikten sonra annesinin hazırladığı o güzel kahvaltı sofrasına indiler. Sofra da Elif'in babasına küçük bir sürprizi vardı. Bakalım babası Kar'ı sevecek miydi?

Nil BALEKOĞLU

ZAPZUNA

Merhaba, ben Derin. Bu öyküde size bir maceramı anlatmak istiyorum. Adımdan da anlaşıldığı gibi derinlere dalmayı çok seviyorum. Annem bu tutkumun ailemden geldiğini söyler. Hazırsanız başlıyorum.

Bir gün 600 metre olan denizin dibine dalmaya karar verdim. Ama bu iş için hazırlık yapmak gerekirdi. Annem daha 16 yaşında olduğumu ve tek başıma gidemeyeceğimi söyledi. Bu duruma biraz üzülmüştüm. Ama annem üzüntümü görünce “bende gelirim seninle” dedi. 44 yaşında olmasına rağmen benimle gelmek istediğini duyunca çok sevindim. Böyle olunca en yakın zamanda dalmak için hemen tüpleri doldurttuk. Ve planımızı yaptık. Babam tekneyle bizi dalacağımız yere bıraktı. Bizde annemle beraber denizin dibine inmeye başladık. İlk 30 metreyi yüzerek indik. Sonra su kendiliğinden batırmaya başladı.

Daha önce 200 metrelik bir derinliğe dalmıştım. Ee, bu kadar derinlikte bu kadar canlı görmem normal diye düşünüyorum. Her 100 metrede dinlenmeyi ihmal etmedik. Nedense her durakta “bu deniz bana garip geliyor” diye içimden geçiriyordum. Aklıma bir şey takılmıştı. Anneme sormak istedim. ‘Anne, bu denizde balina görme ihtimalimiz var mı?’ Annem her şeyi görebileceğimizi söyleyince aklıma gelenleri düşünebilirsiniz büyük ihtimalle. Köpek balığı, fener balığı, esrarengiz deniz canlısı dumbo... Daha neler neler! Bu dalışı sömestr tatilinde yapıyorduk. Annem vaktimizin 2 gün olduğunu ve bunu 2 günde bitiremeyeceğimizi söyleyince 400 metre durağından pervaneli hızlandırılan bir araç aldık. Adını tam hatırlamıyorum. Sanırım turbolu, pervaneli bir şeydi. Ama adı gibi turbo olduğunu anladım. Çünkü 1 saatte yere çakıldık. Düşündüğüm gibi kara delik gözüküyordu. Annem gittiği her denizden örnek topladığını söyledi. Beraber örnek topladık. 400 metrede düşündüğüm deniz canlılarını görmemiştim. Zaten biraz uçuklardı ama...

Bir anda bir delik açıldı. Kumlar içine döküldü en sevdiğim balık içine düştü. Sonra bir kara delik gibi ne varsa içine çekmeye başladı. Annemle ikimiz telaşlandık.

Ama sonra yutulup boşlukta süzölmeye başladık. Bana birkaç dakika gibi gelen ama aslında bir saat süren süzölme yolculuğu bittikten sonra karaya indik. Orası müthiş bir yerdı. Orada başka insanlarda vardı. Biz oradan çıkıp hemen gerçek dünyaya gitmek istedik ama oradan çıkışın imkânsız olduğunu öğrendik. Bu gezegenin adı Zapzuna'yımış. Bizde Zapzuna'ya babamı çağırmanın yollarını aramaya başladık. Buradaki arkadaşımız Pınar postacı balıklardan bahsetti. Eğitilmiş balıklar aynı papağan gibi söylenenleri tekrar ediyormuş. Bizde bir balık bulup babama gönderdik.

İkimizde babamın mesajı anlamasını umuyorduk. Haberci balık bir saat sonra geri döndü. Babam yola çıkmış geliyormuş. Annem ile bunun üzerine çok sevindik. Heyecanla babamı bekledik.

İpek ŞEN

ASEL'İN MACERASI

Merhaba ben Asel'in en yakın arkadaşı Zeynep. Bugün size Asel'in yaşadığı bir olayı anlatacağım. Asel, bir hayvanat bahçesi görevlisiydi. Bir gün hayvanat bahçesinde dolaşırken maymun Zıpzıp'ın kafesinde olmadığını gördü. Hemen gidip bu durumu hayvanat bahçesinin müdürüne söyledi.

Müdür:

“Maymun Zıpzıp senin sorumluluğundaydı. Onu sen bulacaksın.” dedi.

Maymun Zıpzıp, küçükken çölde bulunmuştu. Asel, onun yine çöle gidebileceğini düşündü ve hayvanat bahçesinin arabasına binip çöle gitti. Çölde yürüyor ve çok korkuyordu. Hiç gölgesinde dinlenebileceği bir ağaç yoktu. Etrafta sadece kum ve kaktüs vardı. Cam şişesini çantasından çıkardı ve su içti. İçtikten sonra suyunun bittiğini fark etti. Asel bu duruma sinirlenip cam şişesini yere attı ama atmaz olaydı. Cam şişe kırılıp parçalandı. Güneş ışınlarını toplayarak yangın başlattı. Asel, hayatında hiç bu kadar korkmamıştı. Tam o esnada birinin ona doğru geldiğini gördü. Gözlerini kıstı ve onun Zıpzıp olduğunu gördü. O an sevinse mi korksa mı bilemedi. Cebinden cep telefonunu çıkardı ve 1-1-0'ı aradı. Çabucak itfaiye geldi ve zor da olsa yangını söndürmeyi başardı.

Yangın sönünce içi rahatlamış bir şekilde Asel Zıpzıp'la birlikte arabaya bindi ve hayvanat bahçesine döndü. Artık ikisi de kurtulmuştu. Asel bir daha çöle cam şişe atmıyacaktı. Zıpzıp'ta çölde çok susuz kalmış gereken dersi almıştı.

İnci Simay YILMAZ

BÜYÜK AYI EĞLENCE PARKINDA

Büyük Ayı eğlence parkında dolaşırken bir anahtar bulmuş. Anahtarın üzerinde değişik şekiller varmış. Mors Alfabetesi ile bir şey yazılmış. Büyük Ayı Mors Alfabetesi' ni biliyormuş. Mesela. _ A demekmiş.

Anahtarda şu yazıyormuş:

.. _ _ _ . . _ _
_ . _ _ . _ . _ . . . _ _
. _ . . . . _ . _ . _ . _ _

Büyük Ayı Türkçe'ye çevirmiş ve okumuş:

-İmdat yardım edin! yazıyormuş.

Büyük Ayı düşünmüş ancak neden böyle bir şey yazdığını bulamamıştı. Acaba lunaparktaki birine sorsa mıydı? Kimin böyle bir anahtara ihtiyacı olabilirdi ki? diye düşünürken burnuna bir yanık kokusu gelmişti. Birdenbire lunaparktaki dönme dolapta yangın çıkmıştı. Büyük Ayı bunu görünce diğer hayvanları kurtarmak için hızlı hızlı koşmaya başlamıştı. Yetişip herkesi oradan çıkarmış ve itfaiyeyi aramıştı. İtfaiye gelip yangını söndürdükten sonra gitmişti.

Büyük Ayı dönme dolaba bakarken kenarda bir kapı görmüştü. Anahtarı cebinden çıkarmış ve kapıyı açmıştı. Bir de ne görsün! Arkadaşları ona sürpriz yapmışlar.

-Harika bir parti! diye bağırarak Büyük Ayı arkadaşlarıyla çok eğlenceli bir partiye katılmış ve hikâye burada bitmiş.

Elif KULOĞLU

YİĞİT'İN MACERASI

Yiğit güçlü bir insandı. Çünkü spor salonunda antrenörlük yapıyordu. Daha önceden okuduğu bir kitapta gizli bir mağaranın haritası bulunuyordu. Spor salonunda ders verdiği sırada birden aklına o harita geldi. Mesai saati bitince bu gizli mağarayı bulmak için yola koyuldu. Bir saat sonra mağaraya ulaştı. Mağaranın içine girdiğinde etrafı incelerken bir sandık gördü. Bu sandığın üzerinde “Lazım olur” yazıyordu. Yiğit sandığı açtı, bir de ne görsün! Sandığın içinde bir anahtar vardı ve anahtarın altında da bir harita vardı. Harita ve anahtarı alıp tam mağaradan çıkacaktı ki mağaranın kapısı kapandı. Yiğit telaşa kapıldı ve panikle ne yapacağını bilemedi. Tam karamsarlığa kapılmıştı ki annesi uyandırdı.

Annesinin onu uyandırmasından anlamıştı ki sabah olmuştu ve işe gidecekti. Annesi Yiğit'e kahvaltı hazırlamıştı. Yiğit, kahvaltı yaparken annesine rüyasını anlattı. Annesi ile biraz daha sohbet ettikten sonra işe gitmek için yola çıktı. Yolda “Umarım bir daha böyle rüyalar görmem” diye düşüncelere daldı...

Emin Saltuk SIRTIKIZIL

AYI KUKİ'NİN KOMİK ANISI

Merhaba ben Ayı Kuki. Ormanda bir mağarada annemle birlikte yaşıyorum. Size değişik bir anımı anlatmak istiyorum.

Birgün evden uzaklaşıp çöle gitmişim ama neden çöle gittiğimi inanın ben de bilmiyorum neyse konumuza geri dönelim. Çölde bir çocuğun ağladığını gördüm hemen yanına koştum sanırım kaybolmuştu. Konuşmaya çalıştım ama sadece işaret dili bildiğini fark ettim. İyi ama ben işaret dili bilmiyordum! Ne yapacağımı düşünürken aklıma çok güzel bir fikir gelmişti. Annem benim yanıma telefon koymuştu. Biliyorum ayıların telefonu olmaz ama annem artık nereden bulduysa koymuştu. Ben de hemen internete girip işaret dili harflerine baktım ve hemen öğrendim. Artık ben de işaret dili bildiğime göre onunla konuşabilirdim. Ona neler olduğunu sordum o da bana teker teker anlattı. Sonra bir sağa gittik bir sola... Sonunda ikimiz de evimizi bulmuştuk. Ve ailelerimizle mutlu mesut yaşadık.

Nisa Fatıma ADİLOĞLU

BÜYÜK AYININ ÇÖLDEKİ MACERASI

Büyük ayı evinde otururken bir anda kapı çalmış. Kapıyı açtığı anda ortalıktan kaybolmuş. Kendini bir çölde buluvermiş. Büyük ayı çok hafif bir şekilde ‘Yabaçana, yabaçana yabaçana!’ diye sesler duymuş. Ne olduğunu anlamamış ve yoluna devam etmiş. Giderken birisi ‘Yaba yaba’ diye bağırması. Ayı ne olduğunu anlamamış. Ama yine de seslerin geldiği yöne doğru gitmiş. Sese daha çok yaklaşmış, yaklaşmış... Yarasaların küçük kızı kovaladığını görmüş. Hemen yarasaları korkutup kaçırmış. Kız ise ayıya sınıksıkı sarılarak, ‘Famulçana’ demiş.

Ayı ise “Ya, kaç seferdir değişik şeyler söylüyorsun. Anlamalarını da söylesene!” demiş.

Kız: “Yabaçana: yardım et, Yaba yaba: yardım, Famulçana: Teşekkür ederim demek.” demiş. Ayı ise gülümsemiş ve beraber evin yolunu tutmuşlar. Ama bir sorun varmış; evin yolunu bilmiyorlarmış...

Zeynep Sare YİĞİT

DÜNYAMIZ AĞLIYOR

Bir varmış bir yokmuş, evvel zaman içinde kalbur saman içinde Dünya adında bir gezegen varmış. O dünyada insanlar Dünya'ya çöp atarmış. Dünya yara bere içindeymiş. Ve tüm gezegenler Dünya ile dalga geçermiş. Merkür, Venüs, Mars, Jüpiter, Satürn, Neptün, Plüton... Tüm gezegenler ona kahkahalarla gülerken Dünya bu duruma çok üzülürmüş. Dünya tüm arkadaşlarıyla küsmüş. Sadece tek bir arkadaşı kalmış o da Güneş.

Güneş

-Dünya kardeş, Dünya kardeş, neden bu kadar üzgünsün? diye sormuş.

Dünya:

-Görmüyor musun halimi, üstüm başım yara bere içinde, insanlar bana hiç iyi davranmıyor o yüzden üzülüyorum ve artık dayanamıyorum. Sadece ağlıyorum, demiş.

Güneş:

-Üzülmekte, ağlamakta haklısın Dünya kardeş, demiş.

Poyraz Alp KAPAKLI

MEYVELERİN DÜNYASI

Bir varmış bir yokmuş. Uzak diyarların şirin meyveler köyünde tatlı mı tatlı meyveler yaşarmış. Bu şirin köyde bir de kavun adında çok kibirli bir meyve varmış. Herkesle dalga geçer, diğer meyveleri hep küçümser sürekli kendisini övermiş. Bu durumdan diğer meyveler hiç hoşlanmaz çok rahatsız olurlarmış. Bir gün çilek bu hale bir son vermek istemiş ve bütün meyve arkadaşlarını toplayıp bir plan hazırlamışlar.

Günler geçmiş, kavun diğer meyvelerin kahkahalarla oyun oynadığını görüyor ama kibrinden bir türlü yanlarına gidemiyormuş. Bu duruma daha fazla dayanamamış kavun, diğer arkadaşlarıyla oynamak istemiş.

“Hey! ben de oynamak istiyorum. Beni de aranıza alın.” demiş.

Çilek ve diğer meyve arkadaşları gülüşmeye başlamışlar.

“Seni nasıl aramıza alalım şu haline bak” demişler.

Kavun kendine bakarak “ne varmış halimde?” demiş.

Meyveler kahkahalar atarak hep bir ağızdan:

-O göbekte nasıl oyun oynayabileceğini düşünüyorsun ha ha ha ha!

Diye alay etmişler.

Kavun şaşkınlık içinde kalmış. Arkadaşlarının bu davranışı onun yaptığı hatayı anlamasına sebep olmuş. Tüm meyvelerden tek tek özür dilemiş bundan sonra kibirli davranışlarda bulunmayacağına arkadaşlarıyla asla dalga geçmeyeceğine söz vermiş. Arkadaşları kavuna inanmış, özrünü kabul etmiş ve meyveler köyünde hep beraber mutlu mesut yaşamışlar.

Eslem Ada BAHÇE

FARKLILIK

Kiminiz erkek kiminiz kız,

Kiminiz gece kiminiz gündüz.

Farklıklar hayata neşe katar,

Kim bilir belki siyah belki beyaz tenlidir.

Belki elin kırık DIŞLAMAYACAĞIZ,

Belki siyahi birisin DIŞLAMAYACAĞIZ,

Belki bizden küçüksün DIŞLAMAYACAĞIZ.

Dışlamayacağız dışlattırmayacağız!

Belki hayat böyledir.

Gece ile gündüz gibi,

Erkek ile kız gibi,

Farklıklar hayata neşe katar.

Elif DİNDAR

MERT'İN UNUTULMAZ KAHRAMANLIĞI

Bir zamanlar sihirli bir kalem varmış. O kalem ile bir şey çizildiğinde gerçek oluyormuş. Birgün Mert evine kestirmeden giderken o kalemi görmüş. Bu kalem yazı yazmak için işe yarar demiş ve eve götürmüştü. Sonra çilek çizmek istemiş. Bir kâğıda çizmiş, ve o gerçek olmuş. Arkadaşı Tim'e göstermek istemiş, kalemi de yanına alıp dışarı çıkmış. Arkadaşı Tim' in evine gidip zili çalmış.

Tim: -Selam Mert oyun mu oynayacağız?

Mert: -Hayır sana bir şey göstermek için geldim.

Tim: -Ne göstereceksin kedi mi? Ha ha ha!

Mert ona kalemi göstermiş.

Tim, Mert bu bir kalem, kapıyı boşuna açmışım.

Hayır bak şimdi demiş ve bir tablet çizmiş. Tim şaşkına dönmüş. Çünkü bu kalem var olamazmış.

Tim, 'vay canına Mert onu nereden buldun?' demiş.

Mert de ona kalemi bir ara geçitten bulduğunu söylemiş. Tim bunu çok kıskanmış ve keşke benim de olsa demiş.

Mert evine gitmiş. Mert düşünmüş! Eğer bir süper güç çizersem dünyayı kurtarabilirim demiş ve çizmiş. O an kendini çok enerjik hissetmiş. Bir kötü adam onu camdan görmüş ve kalemin gizemli olduğunu anlamış. Gizlice Mert' in odasına girmiş ve kalemi alıp kendi güçlerini çizmiş. Kötü adam her yeri

batırmış. Kötü adamın yaptığı kargaşa kaos yaratmış. Mert olayı duyup köye gelmiş.

-Kötü adam Mert' i görmüş ve işte bu, bende bunu bekliyordum, demiş.

-Mert kötü adama, teslim ol yoksa ben seni teslim almasını bilirim, demiş.

-Kötü adam, vazgeçersen iyi edersin ufaklık, demiş.

-Mert, 'Ben her şeyi yendim seni de yenerim' demiş.

BOOOOOOMMMMMMMMMMMMMMMMM

-Pes mi?

-Pes!

-O zaman gel karakola.

Mert: Bu kalemi ait olduğu yere koysak iyi olur, demiş.

Mert artık şehri kurtarmakla kalmamış insanlara da yardım etmiş.

Cemal Talha TAMTÜRK

KUZEY

Merhaba ben Kuzey, sekiz yaşımdayım, üçüncü sınıfa gidiyorum. Biraz kendimden bahsedeyim. Eskişehir'de yaşıyorum. Buraları çok seviyorum ama buradan ayrılmak zorunda kaldık. Annem ve babam doktorlar. Bir gün annem bana tayinlerinin çıktığını ve artık İstanbul'da yaşayacağımızı söyledi. Ben bu duruma çok üzüldüm. Arkadaşlarımdan ve okulumdan ayrılmak çok zor olacaktı. Gideceğim yerde beni neler beklediğini bilmiyordum. Sonunda ayrılma vakti gelmişti. İstanbul'a gitmek için yola çıktık. Yol boyunca yeni evimizi, yeni okulumu ve yeni arkadaşlarımı düşünmeye başladım. Yolda annem İstanbul' un çok kalabalık bir şehir olduğunu söyledi. Bu beni biraz ürkütmüştü. Çünkü yaşadığımız yer çok kalabalık bir şehir değildi. Ayrıca İstanbul'da hiç akrabamız yoktu. Oraya alışmak zor olacaktı. Sonunda İstanbul'a vardık. Evimize eşyaları taşıdık. Buradaki evimiz apartman dairesiydi. Bahçesi yoktu.

Ertesi gün annem ve babamla beraber kayıt işlemleri için okula gittik. Bu okul çok büyük bir okuldu. Eski okulum bu okuldan daha küçüktü. Yeni okulumun adı Dede Korkut ilkokulu'ydu. Dede Korkut hikâyelerini daha önce okuduğum için bu beni mutlu etti. Okula girdiğimizde heyecanlanmaya başladım. Burada nasıl karşılanacağımı bilmiyordum. Biraz endişeliydim. Kaydımı yaptırdıktan sonra okuldan ayrıldık. Annemle birlikte okul alışverişi yapıp eve döndük. Akşam yemekten sonra yatağa gidip uyudum. Sabah erkenden kalkıp okula gitmek için hazırlandım. Okula servisle gidecektim. Heyecanla servise bindim. Okula gittim. Sınıfa girdim. Herkes bana bakıyordu. Öğretmenim beni tanıttikten sonra yerime geçip oturdum. Ders başladı. Ders bittikten sonra herkes etrafıma toplandı. İçlerinden bazıları beni küçümseyip, dalga geçti. Bu beni çok üzmüştü. Ama neyse ki içlerinde arkadaşça yaklaşanlar da vardı. Okulda ilk günüm biraz karmaşık geçti. Yavaş yavaş okuluma ve arkadaşlarıma alışmaya başladım. Arkadaşlarım Kübra, Asya, Batuhan oldu. Melisa, Derin, Kerem ve Demir bana kötü davrandılar. Hep benimle uğraşıyorlar. Kübra, Asya ve Batuhan hep bana destek oldular. Üzülmemem için

ellerinden geleni yapıyorlardı. Okuldan sonra hemen eve döndüm. Annem ve babam okul nasıl geçti dediklerinde güzel diyordum. Yemeğimi yedikten sonra hemen ellerimi yıkayıp yatağıma gidip yattım. Ertesi Sabah okula gitmek için üstümü giydim, kahvaltımı yapıp hemen okula gittim. Okula vardığımda Melisa, Kerem, Demir ve Derin benimle dalga geçmeye başladılar. Ne desem gülüyorlardı. Bu hiç hoş bir şey değil dedim. Ama yine gülmeye başladılar. Arkadaşlarım da geldiler. Arkadaşlarım gelince Melisa, Demir, Derin ve Kerem korkup kaçtılar. Bizimle uğraşmayı bırakacaklarını hiç sanmıyorum. Bizi çok takip ettikleri için Melisa, Demir, Derin ve Kerem'e gözükmemeye çalıştık. Biz nereye gidersek peşimizden geldiler. Ders zili çalınca sınıfımıza girdik. Dersimiz Türkçe idi. Öğretmenimiz dostlukla ilgili bir sunum yapmamızı istedi. Bu sunumu gruplar halinde yapacaktık. Öğretmenimiz beni Demir'le, Batuhan'ı Kerem'le, Kübra'yı Melisa'yla, Asya'yı da Derin'le eşleştirdi. Öğretmenimiz neden beni ve arkadaşlarımı Melisa, Derin, Kerem, Demir'le eşleştirdi? Hiçbir şey anlayamadım. Acaba dost olmamız için mi istemediğimiz kişilerle eşleştirdi? Okul çıkışı sunumumuz için elimizden geleni yapıyorduk.

Artık kavga etmiyoruz. Kavga etmediğimiz için sevindik. Kavga ettiğimiz günlerde keşke kavga etmeseydik, diyorduk. Sunumumuzu bitirince, okula götürmek için hazırladık. Çok heyecanlıydık. Sunum günü sunumumuzu anlattığımızda herkesi etkiledi. Öğretmenimiz kavga ettiğimiz zamandan beri izliyormuş. Okul çıkışı hep beraber parka gittik. Ve arkadaşlığımızın bozulmayacağına ant içtik.

İlgın ÜŞÜMÜŞ

AİLE SEVGİSİ

Benim ailemdir en güzeli,
İçinde vardır yaşlısı, genci,
Herkeste bir merhamet,
Herkeste bir sevgi,
Birlik beraberliktir temeli.
Bayramlardır evimizi şenlendiren,
Hepimizi birbirine kenetleyen,
Kapı kapı gezeriz iyi bayramlar deriz,
Ellerimizde poşetler şekerleri bekleriz,
Eve döndüğümüzde şekerleri yeriz.
Misafir gelince bize ellerinden öperiz,
Misler kokan kolonyalar dökeriz,
Büyükler sohbet ediyor çocuklar oyun oynuyor,
Yaşlılar bize neşeyle bakıyor,
Benim ailem, canım ailem.

Alya Nisa GÜNEY

AYI DAĞA ÇIKTI

Ağaçlar çiçek açtı

Bahar geldi çattı

Çiçekler koku saçtı

Arılar bize bal yaptı

Sincaplar fındık topladı

Tavşanlar havuç kopardı

Ayı bağa çıktı

Hepsinin aklı çıktı

Zehra BİRGÜL

VATAN İÇİN

Askerlerimiz kanımı, canımı vermem dememişler,

Düşünmeden şehit olmuşlar

Yılmamışlar, korkmamışlar.

İngiliz, Fransız, Yunan demeden,

Askerleri güçlü, fazla dememişler

Gemileri çok demeden savaşmışlar

Çanakkale'den Sarıkamış'a; Nene Hatun'dan Sütçü İmam'a

Birlik olmuşlar zafer yolunda

O karanlık dönemde

Cevher bir yiğit çıkmış

Mavi gözleri ile ışık olmuş kahramanlarımıza

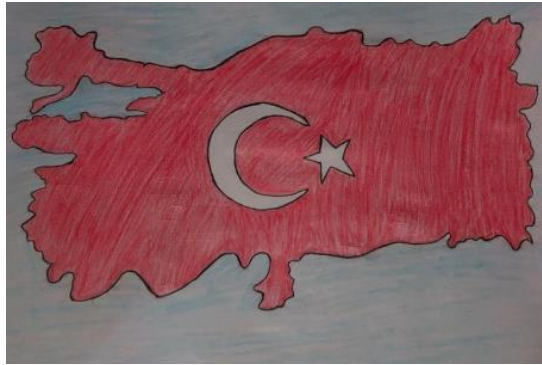
Atatürk'müş O, Türklerin Atası

Atatürk; çalışkan, disiplinli, zeki

Onu kim sevmez

Kim tanımaz ki

Bize emanet etti Cumhuriyeti, yükseltecek olan da bizleriz.

Ravza Zeyneb ÇAKAR

ANNE SEVGİSİ

Sevgiyi sende öğrendim

Huzuru sende bildim

Güzel kalpli Annem benim

Sen benim ilk Öğretmenim

Tatlıdır ninnilerin

Güzel kalpli Annem benim

İçimi ısıtır gülüşlerin

Merhem olur öpmelerin

Güzel kalpli Annem benim

Ali Asaf ŞAHİN

KURNAZ TİLKİ

Bir varmış bir yokmuş. İnsanlardan uzak sadece hayvanların yaşadığı bir orman varmış. Ormanların kralı aslan çok yaşlanmış, krallığını yapmakta zorlanır olmuş. Ormanda bunu ilk fark eden

kurnaz tilkiymiş. Kurnaz tilki, aslana giderek kendisinin yaşlandığını söylemiş. Ona yardım etmek istediğini söyleyerek aslanın güvenini kazanmaya çalışmış. Yaşlı kral aslan, tilkiye bir şans vermek istemiş. Tilkiyi yanına çağırarak ormandaki işlerin yönetim ve idaresini kendisinin yapmasını söylemiş. Kurnaz tilki zaten kendi fikri olan bu görevi kabul etmiş. Ormandaki tüm hayvanları toplayarak yeni dönemin kurallarını açıklamış. Ormanda artık her hayvanın avlanmaya giderken tilkiye haber verilmesini, yakaladıkları avların yarısını da kendisine getirmelerini istemiş. Getirmezler ise onları ormandan kovmakla tehdit etmiş. Bazı hayvanlar bu duruma tepki göstererek homurdanmaya başlamış. İtiraz eden hayvanları fark eden kurnaz tilki onları ormandan kovmuş. Tekrar ormana girebilmeleri için onlara şart koşmuş. Bundan sonra ormana av yakalamadan gelerseniz bir hafta aç bırakırım, demiş. Eğer av yakalayıp gelerseniz üç gün aç bırakırım, diye konuşmasına devam etmiş. Daha önce kurnaz tilkiye itiraz eden hayvanlar çaresizce Allah'a yalvarmışlar. "Allah'ım bizi bu çılgın tilkiden kurtar." demişler. Tilkiye beddua etmişler ve tilki hastalanmış. Çok hasta olan tilki Allah'a dua etmiş. 'Allah'ım beni iyileştir. Söz veriyorum bir daha arkadaşlarıma kötülük yapmayacağım,' demiş. Tilkinin duası kabul olmuş ve tilki 140 yıl ormanı yönetmiş. Ve artık kimseye haksızlık yapmamış.

Zeynep Sare TAŞCI

SİHİRLİ BİLEKLİK

Günlerden bir gün bir kız varmış. Adı Gül'müş. Hem zeki hem akıllı hem de düzenli bir kızmış. Okuldan çıkmış eve giderken yerde bir bileklik görmüş. Onu çok beğenmiş ve yerden almış. Evine vardığında elini yüzünü yıkamış. Yemeğini yiyerek ödevlerini yapmış. Dişlerini fırçalamış. Bilekliği yerden aldığını unutarak yatmış ve uyumuş. Sabah uyandığında aklına yerde bulunduğu bileklik gelmiş ve hemen bilekliğini takıp kahvaltıya gitmiş. Annesi Gül'e çok güzel bir kahvaltı hazırlamış. Gül kahvaltısını yapmış ve doymuş. Hava çok güzelmiş. Gül arkadaşları ile oynamaya dışarı çıkmış. Arkadaşlarına bilekliğini göstermiş. Onlarda çok beğenmişler. Biraz oyun oynamışlar. Bir anda bileklik parlamaya başlamış. Hiçbir şey anlamamışlar ama bilekliğin neden parladığını merak etmişler. Akşam olmuş, Gül eve giderken yaşlı bir adama tam araba çarpacak iken bileklik parlamış ve Gül yaşlı adamı kurtarmış. Bilekliğin neden parladığını artık anlamış ve her bileklik parladığında insanların, hayvanların yardımına koşmuş. Gül büyümüş. Bir gün dışarı dolaşmaya gitmiş. Ağaçta kalan bir kedi varmış. Bilekliği yine parlamış ve ağaçta kalan kediyi kurtarmış. Gül 'ün kolunda parlayan bilekliği gören biri olmuş. Ondan çalmayı planlamış. Akşam Gül evine giderken hırsız onu takip etmiş. Gül uyuduktan sonra eve hırsız girmiş. Hırsız bilekliğe dokunduğu an bileklik birden parlamış ve Gül uyanmış. Gül polisi çağırmış. Hırsız tutuklanmış. Bir gün Gül hava almaya çıkmış. Yeni bir arkadaş edinmiş. Adı Elif'miş. Gül bazen Eliflerde ya da Elif Gülle de kalıyormuş. Eliflerin evine bir gün hırsız girmiş. Elif korkarak Gül'ü aramış. Gül'ün bilekliği parlamamış. Neden bilekliğinin parlamadığını merak etmiş. Ama hiçbir şey anlamamış. Gül Elif'in evine gidip, birlikte hırsızı yakalamışlar. Sonra Gül evine gitmiş ve bilekliğine bakmış. Bozulduğunu anlamış.

Mira GÜL

YAYLADA BİR GÜN

Sizlere anlatacağım hikâyem Trabzon'da geçiyor. Çok yüksek dağları olan bulutların üstünde manzarası olan ahşap bir ev düşünün. Havası çok temiz, oksijeni bol bir yayla. Geçen yaz kuzenlerimle yaylaya çıktık. Sare, Lina ve ben çok güzel günler geçirdik. Bir gün hava güneşliydi, burada güneşli hava bulmak biraz zor. Annem bize çayırdaki piknik hazırladı. Birbirimize ilginç hikâyeler anlatıyor, bununla kalmayıp gerçekmiş gibi korkuyorduk. Ondan sonra ise Lina bize bir şaka yapmaya karar verdi.

Lina; “Ne oluyor ya, neden başıma toplandınız!” Diye garip sözler söylemeye başladı. Hemen ardından üstümüze koşmaya başladı sonrasında şaka olduğunu söyleyince derin bir nefes alıp rahatladık. Daha sonra çimlere uzanarak bir yandan gökyüzünün maviliğini izlerken bir yandan da kitap okuduk. Hava iyice kararmaya başladı ve soğudu. Lina üşüyüp eve gitti. Sare ile ben üşümüştük ama bu eğlenceli günün bitmesini istemiyorduk. Ancak evden gelen “kızım artık eve gelin.” sesi günün sona ermesi gerektiğini bize gösteriyordu. Ama annemi geciktirme kararı aldık ve maceramıza kaldığımız yerden devam ettik. Yorganın altına girip video izledik gülerken eğlenerek saati 19.13'ten 20.41'e getirmeyi başarmıştık. Ancak yorganı üstümüzden atınca havanın gözle görünemeyecek kadar karanlık olduğundan etrafımızı görmemiz çok zorlaşmıştı. Ama artık geri dönüşü yoktu çünkü ellerimiz buz tutmuştu. Sabah sıcacık olan hava gece buz gibi olmuştu.

Sare ile eve giderken vedalaştık ama yarın yeni bir maceranın olacağını ikimizde biliyorduk. Hayatımın en güzel günlerinden biriydi. Beni ve hikayemi dinlediğiniz için teşekkür ederim.

Derin YILMAZ

BİLGİLENDİRİCİ AFİŞ

Bir yaz sabahı Ali ve Elif aileleriyle birlikte her zaman gittikleri ormana piknik yapmaya gittiler. Gittiklerinde çiçekler solmuş, ağaçlar kesilmiş, yerlerde plastik atıklar görmüşlerdi. Bu duruma hepsi çok şaşırılmışlardı aynı zamanda çok üzölmüşlerdi. Çünkü doğanın bu durumda olması kötü bir durumdu. Elif, Ali ve aileleri geri dönmek zorunda kaldılar. Elif ve Ali üzölmüşlerdi, üzölmelerinin sebebi piknik yapamamış olmaları değildi, doğanın bu hale gelmiş olmasıydı. Hep beraber çözüm aramaya başladılar ve buldular. Ormana gidip bilgilendirici afişler astılar bu sayede insanlarda doğayı kirletmemeye çevreyi temiz tutmaya başladılar.

Ömer KOVAÇ

TEKNOLOJİK YIL

Yıl 2075, teknoloji çok gelişmişti fakat çoğu insan tembelleşmeye başlamıştı. Otuz yıl öncesinde bir insan yaşamıştı. O zaman, zaman makinesini keşfetmiş ve şu anki yıla gelmişti. Onun adı Mert'ti ve otuz yıl sonrasını görünce şaşırmıştı. Artık istediği yemekleri en fazla beş dakikada yapabiliyorlardı. Mert orada bir ev aldı. Eve girmeden evi satan kişi ona bir saat vermişti. Bu saat ile evi uzaktan kontrol edebiliyordu. Klimayı açmak, ocağı kapatmak, kapıyı kilitlemek vb. gibi şeyleri yapabiliyordu. Dışarı çıktığında çoğu insanı bir kulaklık sayesinde iletişim kurup arayabiliyorlardı. Mert bir iş yeri görüp robotların insanlara yardım ettiğini görüyordu. Elinde otuz yıl önceden kalma paraların olduğunu gördü. Bu para ile bir kulaklık aldı ve ona zaman makinesi icadında yardım eden ortağını aramayı denedi fakat kulaklık böyle bir numaranın olmadığını söyledi. Mert eve gitti ve televizyondan haberlere baktı ve şaşırtıcı şeyler gördü. Bilim insanlarının büyük bir projesi olan "güvenlik/75" adlı robotun programlanmasında sıkıntı çıktığı için robot etraftaki insanlara saldırıyor, evleri yıkıyordu. Özel polisler harekete geçse bile polisler onunla başa çıkamıyordu. Profesörlerin polislere açıkladığı şeyi duyan Mert robotun devrelerini kopararak ve içindeki kabloyu keserek robotu bozmuştu. Halk onunla gurur duyuyordu. Günün sonunda hükümet tarafından Mert'e rozet verilmişti. Ertesi gün zaman makinesinin süresinin dolduğunu gören Mert hazırlığını yaptı. Her şeyi not ettiğinden emindi ve otuz yıl öncesine eski yaşamına geri döndü.

Yaman DOĞAN

GÜZEL BİR KİTAP

Evde sıkılarak oturacağımı düşündüğüm bir hafta sonu günüydü. Babamın “Hadi kalkın! Yeni açılan kütüphaneyi ziyaret edelim. Hakkında güzel şeyler duydum.” demesiyle yola koyulmamız birkaç dakika sürdü.

Kütüphaneye vardığımızda yapının yüksek taş duvarları ve uzun pencereleri dikkatimi çeken ilk noktalar oldu. Burası iki yüz yaşında tarihi bir binaydı ve artık dev bir kütüphaneye dönüştürülmüştü.

Kütüphanede benim yaş gurubumun olduğu bölümü bulduktan sonra bizimkiler küçük kardeşimin ilgisini çekecek yerleri keşfetmek üzere yanımdan ayrıldı. Bu bölümdeki kitaplarla geçireceğim koca bir saat sonrasında gelip beni alacaklardı.

Kütüphane çocuklarla dolu ama çok sessizdi. Duvarları kaplayan kitap rafları rengarenkti. Hemen kendime hikayeler bölümünden bir kitap seçtim. Aldığım kitabın kapağında “Olağanüstü Bir Macera” yazıyordu. İlk sayfasından birkaç cümle okudum ve kelimelerin yerine zihnimden geçirdiğim hayaller geçti. Orda Tomtom adında bir çocuk vardı. Tomtom çalışkan bir çocuğa benziyordu çünkü bilirsiniz işte; gözlükleri vardı! Anne ve babası öğretmendi. Belki bu da onun çalışkan olduğunu düşündürüyordu.

Bu zeki, çalışkan çocuk arkadaşları arasında pek sevilmiyordu hatta sıklıkla dışlanıyordu. Ailesi ve öğretmenine bu konu hakkında yakınmak Tomtom’a çare olmamıştı. Bu yüzden arkadaşlarının onun hakkındaki fikirlerini değiştirecek çarpıcı bir şey yapmaya karar verdi. Bir maceraya çıkacaktı! Çantasını su, bisküvi ve kıyafetlerle doldurdu. Oyuncak kılıcını da almayı unutmamalıydı! Bu kılıç Tomtom için küçüklüğünden beri adeta bir Ekskalibur’dü.

Tomtom hazırlandıktan sonra dışarı fırladı. Dev bir Tepegöz bulup onun icabına bakacak ve kahraman olacaktı! Sokaklarda dolaştı, parklara baktı ama Tepegöz yoktu. Açıkçası etrafta tepe bile yoktu. Evine bir kahraman olarak

dönemeyeceğini anladı ve bu onu çok üzdü. Ağır adımlar ve büyük bir hayal kırıklığı ile evinin yolunu tutmuşken köşeyi döner dönmez bazı çocukların “Kambur Memiş” diye alaycı bir şekilde bağırdıklarını duydu. Bu alaycı sesleri daha önce de duymuştu ama bu sefer bağırانların arkadaşı Mehmet’e seslendiklerini anladı. Mehmet’in skolyoz hastalığı vardı ve bu onun kambur durmasına neden oluyordu. Çocuklar Mehmet’in etrafını sarmışlar sanki en yüksek sesle ve en aşağılayıcı kim bağıyor yarışması yapıyorlardı. Tomtom hangi ara olduğunu anlamadan çantasındaki kılıcı çıkarıp Mehmet’in yanına koştu, elindeki kılıcı durmadan savurdu ve bağırarak diğer çocukları kovaladı. Mehmet’in gözleri mutluluktan parlamıştı, Tomtom’u gördüğüne çok sevinmişti. İkisi de az önce yaşadıkları şeyi bir an düşünüp uzun uzun gülüştüler.

Ertesi gün Tomtom okulda gülen gözlerle karşılandı. “Çak” diye havaya kaldırılan ellerle selamlaştı. Mehmet yaşadıkları olayı ve Tomtom’un ona nasıl yardım ettiğini anlatmıştı. İyilik okulu saran bir hava gibi etrafa yayılmıştı adeta. Tomtom ihtiyaç duyduğu kahramanlığa iyilik yaparak ulaşmıştı.

Omuzumda hissettiğim bir dokunuşla irkildim. Başımı kaldırıp baktığımda annemi gördüm. Bana sessizce “Gitme vakti geldi” dedi. Kütüphanede bana ayrılan bir saatin dolduğunu şaşkınlıkla fark ettim. Yerimden kalkarken buraya tekrar geleceğime çoktan karar vermiştim.

Ali Emre YELTEKİN

UZAYA YOLCULUK

Bir çocuk varmış, bu çocuğun adı Batuhan'mış. Batuhan büyüdüğünde uzaya gitmek istiyormuş ve hep bunun hayalini kuruyormuş. Bir gün odasının ışıklarını kapatıp duvarlara fosforlu kalemle daireler çizmiş. Sonrasında kartondan astronot kıyafeti yapıp yer çekimsiz ortamda olduğunu hayal ederek yürümeye başlamış. Bu sırada annesi kapıyı çalıp içeri girmiş. “Batuhan oğlum arkadaşın Ahmet geldi” demiş. Batuhan “Tamam anne” diyerek odasında çıkıp kapının önündeki arkadaşısı Ahmet'in yanına gitmiş. Ahmet Batuhan'ın dışarı gelmesini istemiş. Batuhan “içeri gel sana bir sürprizim var” demiş. Ahmet içeri girmiş birlikte Batuhan'ın odasına gitmişler. Ahmet gördükleri karşısında çok şaşırılmış. Batuhan'ın duvarlara yaptığı dairelerin anlamını sormuş ve Batuhan'ın uzay kıyafetini gördüğünde bununla ilgili bir şey olduğunu anlamış, Batuhan “Ben odamı uzay boşluğuna çevirdim ve biz şu an yer çekimsiz ortamdayız ve bu bizim ilk uzaya gidişimiz olacak” demiş.

Ahmet çok heyecanlanmış ve iki arkadaş uzay boşluğunda olduğunu hayal ederek güzel bir macera yaşamaya başlamışlar. Ahmet ve Batuhan bu yaşadıkları macerayı hiç unutmamışlar ve büyüdüklerinde bilim insanı olmaya karar vermişler.

Yıllar içinde Ahmet ve Batuhan büyüyerek bilim insanı olmuşlar. Yıllar geçtikçe dünyaya bir göktaşının yaklaştığı ve dünyanın tehlikede olduğu bilim insanlarınca anlaşılması üzerine Ahmet ve Batuhan uzaya giderek göktaşına müdahale etmek için gönüllü olduklarını söylemişler. Dünyadan görevli olarak uzaya gönderilen bilim insanı Ahmet ve Batuhan gök taşına ses dalgaları ile titreşim göndererek, gök taşının hareketlilik halini dondurarak dünyaya doğru ilerlemesini durdurmuşlar. Dünyayı bu büyük tehlikeden kurtaran Ahmet ve Batuhan küçüklüklerinde yaşadıkları hayali uzay seyahatlerini hatırlayarak mutlu bir şekilde dünyaya dönmüşler.

Ayşe Zulal KAYA

TOM DAVID

Yıl 2010 Mr. David ile Mrs. David'in evlenmesi sonucu Tom David dünyaya geldi. Tom büyüdü ve emeklemeye başladı. Ardından bir gün bir olay yaşandı. Tom anne ve babasıyla birlikte sahile gitti. Daha Tom beş yaşındaydı. Yüzme bilmiyordu bu yüzden kollukla denizde oynuyordu. Birden kolluğunun teki patladı. Tom tam boğulacakken denizin ortası açıldı ve ayaklarının ucunda tek bir damla bile su kalmadı. Bu olaydan sonra Tom daha da büyüdü ve zamanla güçlerinin farkına iyice vardı. Gücü elementleri kontrol edebilmekte. Bu gücü iyilik için kullanmaya karar verdi ve bunun için her gün çalışmaya başladı. Mekik ve şınav çekiyor, elementlerle uğraşiyor, kendini ve güçlerini tanımaya çalışıyordu. Bu onun için zordu ama kendini alıştırması gerekiyordu. Ama bazen gücü olmasaydı hayatının nasıl olacağını düşünmeden edemiyordu.

Tom okulda dışlanan bir çocuktur. Herkes onu ucube diye çağırırdı. Bir kişi dışında: Alex. Alex, Tom'un en yakın arkadaşıydı. Tom, Alex'e içini dökmek yani güçlerini açıklamak istiyordu. Fakat arkadaşının ondan uzaklaşmasından korkuyordu.

Tom büyüdü ve ortaokula başladı. Ortaokulda da Alex ile aynı sınıfa düştüler. Bu yüzden Tom çok sevinçliydi. Ayrıca yeni sınıfında daha iyi karşılanmıştı. Tom çalışkan bir çocuktur. Sınavda doksandan aşağı not almazdı.

Tom bir gün Alex'i kahve içmeye davet etti. Alex geldi ve Tom Alex'e gücünü anlattı. Alex ilk başta donup kaldı. Tom tedirgin oldu, Alex'in bir daha onunla konuşmayacağını düşündü. Alex bir anda:

-“Bu çok iyi dostum!” Diye bağırdı.

-Alex sus bağırma bunu sır olarak tutman gerek!

Alex derin bir soluk alıp:

-Tamam sakinim fakat bu çok havalı.

Eve dönerken Alex bir sürü soru sordu. Tom da elinden geldiğince hepsini cevapladı. Sonra evlerine dağıldılar. Tom sabah kalktığında Noel'in ilk günüydü. Dışarıya baktığında karşısında çok az kar vardı. Bunu arttırmak için gücünü kullandı ve kar yağışını hızlandırdı. Ardından dışarı çıkıp Alex ile kartopu savaşı yaptılar. Akşama doğru ise yağışı biraz yavaşlattı. Çünkü kar neredeyse beline geliyordu. O zaman gücünü kontrol etmesi gerektiğinin farkına vardı.

Annesi, Tom'a Noel'de hangi hediyeyi istediğini sordu. Tom düşündü ve dünya haritası istediğini söyledi. Annesi ile alışveriş merkezinin yolunu tuttular. Kalabalık yüzünden yaklaşık iki saatlik alışveriş sonunda dünya haritasını da aldılar. Tom içinden "İnternette alsaydık bu zahmete katlanmazdık." diye düşündü. Ama bu moralini bozmadı çünkü o gün en sevdiği kuzeni Chandler onlara gelecekti. Hiçbir şey keyfini kaçıramazdı. Akşama doğru kuzeni geldi. Tom'a küçük bir araba almıştı. Tom bunu çok beğendi. Ayrıca Tom da ona bir hediye almıştı. Chandler hediyesini açtığında ikisinin de aynı hediyeyi aldıkları ortaya çıktı. Buna hep beraber çok güldüler. Ailecek geçirdikleri en keyifli günlerden biriydi. O akşam da böyle sona erdi.

Tom sınıfını çok seviyordu. Lise için yaklaşık beş ay kalmıştı. Ortaokulda edindiği arkadaşlıkları çok güzeldi. Herkes birbirinin görüşüne saygı duyardı. Hatta bir grupları vardı adı da "Dünyadaki En İyi Dostlar" dı. Birbirlerini çok seviyorlardı. Alex ve Tom her zaman birbirlerinin arkasını kollarlardı. Alex ile evleri yakındı. Sık sık birbirinin evine gider gelirdi.

Bir hafta sonra Tom'un doğum günüydü. Alex Tom'a hediye alacağını söyledi. Bunu söylerken aralarında komik bir diyalog geçti. Alex Tom'a:

-Kanka sana hediye alacağım. dedi

-Alma istemiyorum

-Niye?

-Sen sor diye.

Alex ile beraber gülmeye başladılar.

Tom'un doğum günü geldi çattı. Alex ona hediye olarak bir telefon almıştı. Tom buna çok ama çok şaşırđı. Alex de bir yandan:

-Bazen birbirimizi ararız işte dostum. diyordu

-Dostum gel buraya diye söylenip sarıldı Tom.

Çok güzel tatlı bir andı. Tom'un babası fotoğraf makinesi ile bu anı ölümsüzleştirdi. İyi ki iki tane çekmişti. Yoksa kavga çıkabilirdi. Tom bu güzel günün ardından tüm fotoğrafları aile albümüne yerleştirdi. Ardından uyudu.

O gece Tom çok garip bir rüya gördü. Rüyada herkes ona cadı diye sesleniyor ve idam diye bağıırıyordu. Çünkü herkes güçlerinin farkına varmıştı. Tom onlara anlatmaya çalışıyordu. Fakat dinleyen kimse yoktu. En sonunda biri tişörtünün ucunu yakmaya çalıştı ve Tom uykusundan zıplayarak uyandı. Ter içinde kalmıştı. Gece boyunca gözüne uyku girmedi. O gece Alex de onlarda kalmıştı. Tom'un endişeli halini görünce:

- Ne oldu iyi misin? diye sordu

-Kötü bir rüya gördüm.

-Anlat bana rüyanı.

-Sabah anlatırım sen yat uyu.

Alex yattı. Tom sabah rüyasını Alex'e anlattı. O da Tom kadar şaşırđı rüyasına. Bunun dışında normal bir gün geçirdiler. Ta ki son güne kadar... Tom'un denizde yaşadığı olayı neredeyse 50 kişi görmüş. Ve bunu herkes o günden beri konuşuyormuş. Fakat hiç kimse söylenenlere inanmak istememiş. Tom ile Alex'in bu güçleri konuştuğu sırada bu olayı gören biri onları kameraya çekmiş. Bu haberlere çıktı ve bir bakıma Tom'un rüyası gerçekleşmişti. Artık buradan taşınmaları gerekiyordu. Ailece Türkiye'ye taşındılar. Artık Tom'un

Alex'i göremeyeceği düşüncesi onu çok üzüyordu. Neredeyse her gün telefonda konuşuyorlardı. Türkiye'de Ali diye bir arkadaşı oldu. Birbirlerine kendi ülkelerinin kültürünü anlatıyorlardı. Tom Ali'ye İngilizce öğretiyordu. Ali de Tom'a Türkçe öğretiyordu.

Alex Tom'a onu ziyarete geleceğini söyledi. Tom, Alex ile yeni arkadaşı Ali'yi tanıştıracakđı için çok heyecanlıydı. Tom Türkiye'nin pek çok yerini gezmeye çalışıyordu. Şu zamana kadar Galata Kulesi, Kız Kulesi, Pamukkale Travertenleri, Ayasofya Cami gibi pek çok yerlere gitmişti. Gezmenin yanında ders çalışıp kitap okumayı da ihmal etmiyordu.

Sonunda Alex Tom'un evine geldi. Tom iki arkadaşını birbiriyle tanıştırdı ama bir sorun vardı yeni tanışan iki arkadaş da birbirinden utanıyordu. Bu Tom'a Ali ile ilk tanışmasını hatırlattı.

Tom okulda yalnızdı. Farklı bir ülkeden geldiği için dillerini tam konuşamıyor kimse onunla arkadaş olmak istemiyordu. Herkes onunla söylediği yanlış kelimeler üzerine dalga geçiyordu. Lise döneminde olan Tom depresyona girdi. Bir gün koridorda yalnız başına yürürken Ali gelip onunla arkadaş oldu. İlk zamanlarını hatırladı böylece Tom. O da ilk başlarda konuşmasından utanıyordu. Bu yüzden hep çekingendi.

Bir süre sonra Ali ile Alex birbirine alıştılar. Artık üçü bir arkadaş grubu oluşturmuştu. Hatta hep telefonda konuşacakları üzerine sözleştiler ama buna zerre gerek yoktu. Çünkü daha Alex bir ay onlarla kalacaktı. Birlikte geçirecekleri bir macera arıyorlardı. Bunun üzerine Tom internetten bir dağ gezisi ayarladı. Geziye gittiler. Orada çok güzel şeylere tanık oldular. Kocaman ağaçlar, farklı farklı çiçekler ve daha neler neler...O gezi bitince de haliyle üzöldüler. Çok eğlenmişlerdi. Bunun üzerine gizlice maceralarını uzatmayı ve orada bir akşam daha kalmayı tercih ettiler. Ailelerine de bir partiye gittiklerini söylediler. Orada saklanmak onlar için sebepsizce çok heyecan vericiydi. Fakat bu maceraları da kısa sürdü çünkü ormanın güvenlik görevlisi onları gördü ve

dışarı attı. Daha sonra ebeveynlerinden güzel bir fırça yediler. Tom o gece çok üzüldü. Çünkü bu onun fikriydi ve onun yüzünden arkadaşları da ailelerinden azar işitecekti. Onlara kötü bir tavsiye vermişti. Ama bu onların arkadaşlığına bir zarar vermedi.

Tom David

Ali ve Alex iyice Türkçe öğrendiler. Tom artık Ali'ye güveniyordu ve ona da gücünü söylemeye karar verdi. Ona da bunu kebabçıda söyledi. İlk önce haliyle çok şaşırıldı ve korktu. Daha sonra Alex ile aynı tepkiyi verdi. Alex ise buna kıs kıs gülüyordu.

Tom bir gün gezerken bir evin yandığını gördü. Denize çok yakın bir evdi. Hemen element gücünü kullanarak denizdeki suyu alıp eve yönlendirdi. Bu sayede içeridekiler kurtuldu. Kimsenin bunu görmemiş olmasını diliyordu fakat herkes görmüştü. Herkes artık gücünü öğrenmişti. Tom bunun başına bela açacağından çok korktu fakat tam tersine herkes onu kutladı ve ona "Element Çocuk" diyerek her yerde seslendiler. Artık bir kahraman olmuştu. Herkes ondan imza istiyordu, ismini biliyordu. Hayatı çok güzel yaşıyordu ve her zaman hayal ediyordu.

Talha ORTA

KAPLAN LOVRA

Kaplan Lovra, çok tatlı ve cana yakın bir hayvandır. Böyle olmasına rağmen arkadaşlarına bir türlü kendini sevdiremez. Onu sürekli dışlar, onunla alay ederlermiş. Lovra'da bunun için okulunu değiştirmek istemiş. Annesi yavrusunu dinleyince yavrusuna hak vermiş ve anlayışla karşılamış. Yavrusunu gidip başka bir okula kaydettirmiş. Lovra okulun ilk gününde çok heyecanlanmış.

Yeni okula gidince her şeyin çok daha iyi olacağına inanıyormuş ama maalesef öyle olmamış. Lovra yeni okulundaki arkadaşlarıyla tanışmakta çok zorluk çekmiş ve eski okulunu arar olmuş. Burada sadece birisi ona yakın davranmış, onunla konuşup tanışmak istemiş. Bu arkadaşın adı Lisa'ymış. Lisa, Lily, Moana ve Lena dörtlü bir grupmuş. Aralarına kimseyi almak istemezlermiş. Çok kibirli, burnu havada kişilermiş. İçlerinden bir tanesi onlar gibi değilmiş onun adı da Lisa'ymış. Lili, Moana ve Lena hep kendilerini düşünürlermiş. Aksine Lisa onlara hiç benzemezmiş. Çok iyi niyetli, cana yakın, güler yüzlü ve tatlı birisiymis. Tam da bizim Lovra gibi. Lovra sonunda kendini anlayan cana yakın bir arkadaş bulmuş ve bu durum onu çok mutlu etmiş. Bir gün Lovra okula giderken Lisa'yı görmüş ve yanına gitmiş. Onunla çok güzel sohbetler ederek güzel vakit geçirmiş. Uzun bir sohbetin ardından birbirlerini daha iyi tanımışlar ve çok sevmişler. Birlikte yürümeye devam etmişler bunu gören diğer arkadaşları hemen Lisa'nın yanına gidip neden onunla geziyorsun konuşuyorsun diyerek kızmışlar. Lisa'da onlara uzaktan geldiğini arkadaş bulmakta zorlandığını onlarla güzel arkadaşlıklar kurmak istediğini söylemiş. Ama arkadaşları kabul etmemiş, kızıp oradan uzaklaşmışlar. Ertesi gün Lovra okula giderken üç arkadaş işe koyulmuşlar. Yolda giderken başından aşağı su dökmüşler ve Lovra neye uğradığını şaşırmış ve öylece kalakalmış ve ağlayarak eve gitmiş. Lisa üç arkadaşına çok kızıp onlara küsmüş. Ertesi gün utancından okula gelmeyen Lovra'ya çok ama çok üzülmüş. Arkadaşlarıyla konuşma yapmış onlara yanlış yaptıklarını söylemiş ve hatalarını anlatmış. Ama anlamak

istememişler. Ertesi gün Lovra okula geldiğinde ona neden arkadaşımızı elimizden aldın bizlere düşman ettin diyerek sitem etmişler. “Sen neden bu okula geldin senin yüzünden arkadaşımızla aramız açıldı.” diyerek çok üzücü konuşmuşlar. Eve giderken o kadar üzülüp ağlamış ki her gittiğim yerde neden sevilmiyorum diyerek kendine kızmış. O günden sonra kendini eve kapatıp hiç bir yere çıkmamaya karar vermiş. Odasına kapanarak günlerce üzülüp ağlamış. Bu arada Lisa Lovra' nın gelmediğini görünce çok sinirlenmiş. Arkadaşlarına tekrar hatalarını anlatmış. Arkadaşları en sonunda hatalarının farkına varıp "Ne kadar bencil davranmışız özür dileriz." diyerek kendi kendileri affettirmeye çalışmışlar. Lisa, Moana ve Lily çok pişman olmuşlar. Lovra'dan özür dilemişler ve ona çiçek alarak gönlünü almaya çalışmışlardır. Lovra'nın kalbi o kadar temizmiş ki hemen dayanamayıp kabul etmiş ve onlara sarılmış. O günden sonra artık dörtlü arkadaş grubu olmuş beşli arkadaş grubu. Çok güzel bir arkadaşlık doğmuş aralarında bundan sonra kimseye ön yargılı davranmamaya söz vermişler ve sözlerini tutmuşlar. Çok güzel günler geçirmeye başlamışlar.

Arkadaşlık çok özel ve güzel bir duygudur. Eğer ki güzel arkadaşlıklarımız varsa onları asla kaybetmeyelim. Ben de Gaziantep'ten İstanbul'a ilk geldiğimde ilk okul günlerimde çok yalnızdım ve kimseyle arkadaşlık kuramamıştım. Daha sonra Lovra gibi beni de anlayıp aralarına aldılar. Şu an o kadar güzel bir arkadaş ortamım var ki onları asla kaybetmek istemem. İyi ki varlar iyi ki benim arkadaşım olmuşlar. Bu hikâyeyi yazarken biraz kendime benzettim. Lovra ve İkra'nın hikâyesi iki ayrı güzel arkadaşlık hikâyesi. Öğretmenimi ve arkadaşlarımı çok seviyorum umarım arkadaşlığımız her zaman devam eder.

İkra KAPLAN